

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AKTION

Altınyıldız'la Bahar bayramı Yaz bayramı...

Trident

Prestige

Sunset

Blink

Altınyıldız'ın bu yepyeni Bahar ve Yazlık çeşitleri giyiminize neşe katacak, canlılık katacak. Gençlik katacak. Ve şenlik.

Bir görmek gerek Trident, Sunset, Prestige ve Blink'i. Maviler, bejler, yeşil, sarı ve grileri. Kahverenginin en güzel tonlarını. Asil lâcivertleri.

Yepyeni desenlerle bezenmiş, '71 erkek modasının bu en seçkin örneklerini bir görmek gerek.

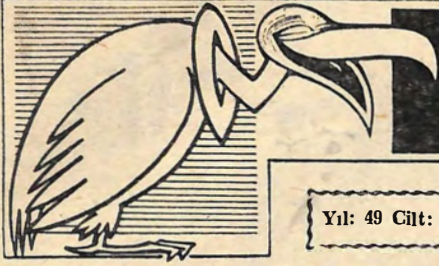
Altınyıldız'ın eşsiz kalitedeki yazlık çeşitleri buruşmaz. Dayanıklıdır. Çok iyi ütü tutar.

Büyük kumaş mağazalarında arayınız.

Altınyıldız

Türk kumaşını dünyaya tanıtan marka

AKBABA

Yıl: 49 Cilt: 20 Sayı: 21 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 12 Mayıs 1971 * Fiyatı: 125 Krş.

KAPLICALARDAN TABANCALARA

NE kadar değiştik, farkında mısınız?

Gençler farkında olamazlar tabii. Ben kırkını geçmiş okuyuculara soruyorum.

Cumhuriyetin yerleştiği yıllarla İkinci Dünya Savaşı'nın başlangıcı arasındaki dönemi çocuk gözüyle de olsa izleyebilmiş vatandaşlarımız hatırlamaya çalışınlar:

O zamanlar daha rahat, daha yumuşak, daha «efendi» insanlar deşil miydik?

Toplumumuzun o zamanki kişilerinin bugünkülerden üstün, o zamanki şartlarının bugünkülerden iyi olduğunu söylemek istemiyorum. Bütün dünya ile birlikte Türkiye elbet gelişecek, gelişirken de iç zıtlıkların doğurduğu çalkantılara ve hırçınlaşmalara tanık olacak.

Ama o yılları düşünürken eski bir şarkının yumuşaklığını hatırlar gibi bir özleme kapılmamak mümkün mü?

Basınıımızın en sevdiğim köşelerinden birinin Cumhuriyet'teki «Kırk Yıl Önce» sütunu olduğunu bir kere daha yazmıştım. Geçenlerde yine o rada gözüme çarpan 20 Nisan 1932 tarihli şu habere bakın:

«Havaların iyi girmesi dolayısıyla Kurban Bayramı iyi geçmiştir. Bu sebeple çocukların ve esnafın yüzü gülmüştür. Gazeteciler Cemiyeti üyelerinden 150 kişilik bir grup bayramın ikinci günü Seyrüsefain'in Kalamış vapuru ile Yalova Kaplıcalarına gitmişlerdir.»

Bunu okuyunca Seyrüsefain'in Kalamış vapurundaki püfür püfür esintiyi yüzümde hissedey, Kaplıcaların yeşilliğindeki telâşsız gezintilerin mahmurluğuna kapılır gibi oldum.

En şaşılacak taraf da, bu Yalova sefasının haber sayılmasını gerektirecek kadar olaysızlığı ve ağır temposu o yılların...

Şimdi günümüze dönelim. Kalamış'ı en çok denizinin kötü kokusuyla hatırladığımız, Yalova'yı ancak kaymakamını alaya almak için andığımız, birbirimizi yemekten yemek yemeye güç vakit bulduğumuz 1971 yılına...

Gerçek hayatın yarattığı dramları da, komedileri de hiçbir yazarın uyduramayacağı söylenir ya? Buna günden güne daha çok inanıyorum. Geçen hafta Milliyet'te yayınlanan Köln mahreçli bir haberin hikâyesini dinleyin şimdi de:

Metin adında, 37 yaşında bir vatandaşımız «Ben Tarzan'ım!» diye nâralar atarak Köln sokaklarında dolaşmaktaymış. Karşısına çıkan bir adama Türkçe bağırarak:

— Ben Tarzan'ım! Adamın canını alırım ulan!

Meğer karşıdaki de Nihat adın-

da, 33 yaşında bir başka vatandaşımızmış. Hemen cevabı yapıştırmış: — Ben de İstanbul'luyum ulan! Tarzan'dan korkmam!

Metin duruma güleceğine hemen tabancasını çekmiş. Oysa Nihat eski bir judocu imiş. Avazı çıktığı kadar Tarzan nâraları atan Metin'i bir kafakolla yere yıkıp tabancayı elinden almış, polis çağırmak için havaya ateş etmeye başlamış.

Haber şöyle sona eriyor: «Olay yerine gelen polis, Nihat'ı sükuneti ihlâlden tevkif edip Tarzan'ı serbest bırakmıştır.»

Bu ibret dolu kıssadan bendeniz yarım düzine sonuç çıkardım. Sıralayayım.

Bir numaralı sonuç:

Vatandaşlarımız arasında Tarzan'lar çoğala çoğala yurt dışına taşınmaya başlamış bulunuyorlar. (Oysa kahramanlığa özenilecekse bizim kendi efsanelerimizde ne yititler vardır! Batı'nın gülünç bir icadı olan çıplak orman zibidisine bu hayranlık neyin nesi?)

İki numaralı sonuç:

Sululuk biçiminde de başlasa, Tarzan'lık tehlikeli bir oyundur. Heyecan arayan vatandaşlarımızın futbol yahut altmışaltı gibi oyunları Tarzan'lığa tercih etmeleri gerekir.

Üç numaralı sonuç:

Her oyunun kendi kuralları vardır. Tarzan tabanca taşımaz; ille Tarzan'lık oynanacaksa bu hatırlanmalı ve tabanca çekilmemeli. Tabanca merakında direnen kişilere başka oyunlar açıktır.

Dört numaralı sonuç:

Oyun dışına çıkıp tabanca çeken Tarzan'lar yere yıkıldıktan ve silahları ellerinden alındıktan sonra olaya kapanmış gözüyle bakılmalı, iş uzatılmamalıdır.

Beş numaralı sonuç:

Emniyet kuvvetlerini çağırarak şartsa, bunu ateş ederek yapmaya çalışmaktan hayır gelmez.

Altı numaralı sonuç:

Yabancıların yargısına hiç güven olmaz. Netekim Alman polisi sokaklarda can almaya kalkan Tarzan Metin'i koyuvermiş, ondan daha genç olduğu halde daha akıllıca davranarak Tarzan'ı etkisiz duruma getiren Nihat'ı tevkif etmiş.

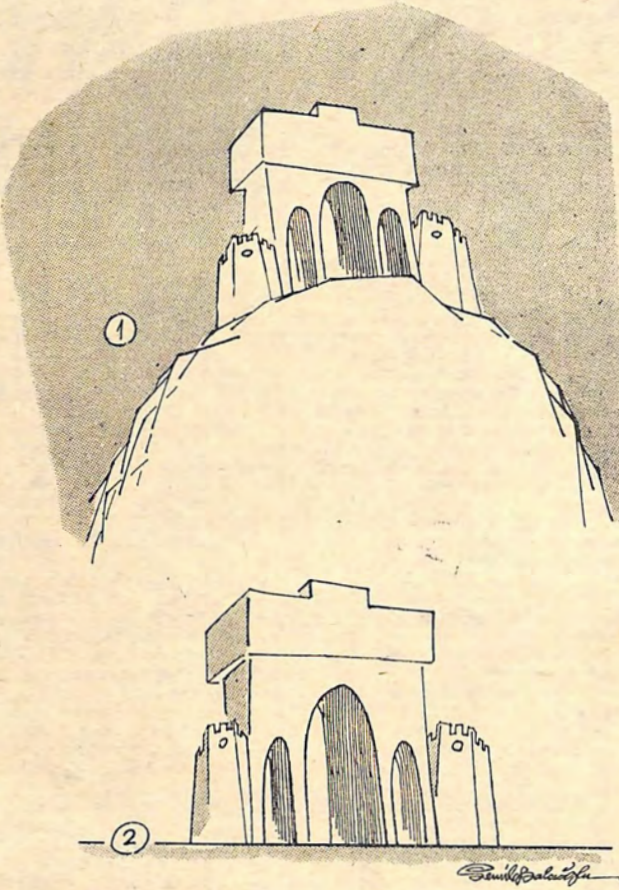
Kısacası, en iyisi Tarzan'lık oynamamak, ille oynanacaksa tabanca çekmemek, ille edilecekse işe yabancıları karıştırmamak...

Yabancılar ille de işe karıştırılırsa ne olur?

Ne olacak, bütün Tarzan'lar çözüp bütün Anti-Tarzan'lar bağlanır.

Geri kalanlarımızı ise Yalova kaymakamı bile kurtaramaz.

AKBABA

— Üniversite açıldı. —

AKBABA

Gelecek hafta

İLÂVELİ 24 SAYFA

19 Mayıs Sayısı

Bütün sevdiğiniz imzaları, en güzel yazıları ve karikatürleri ile bu özel sayıda bulacaksınız.

Neşe + Eğlence + Kazanç = AKBABA TOTO

T'sinden 70'ine kadar herkes
AKBABA TOTO OYNUYOR

AKBABA — TOTO oynamakla hiçbir şey kaybetmez, 500 liraya kadar kazauna şansınız olur.

19 Mayıs Sayımızı bekleyiniz

AKBABA HERKESİN ARKADAŞIDIR.

BÜYÜK BAŞARI

MUZAFFER İZGÜ

NERDEYSE tüm kövütlü deli olacağız. Ulan şu Cevizli kövütlü bi türlü mümkün yok geçemedik be!... Futbol, dedik, tüm kövütlü genci ihdiyarı tek gale oynadık tam yirmi gün içimizden birincileri seçelim diyerekden, sonunda seçtiklerimiz onyedide dene golü yiyip geldiler... Gendi gendimize:

— Ula bu olmadı, şincik goşu yapak!... dedik.

Yine başladık tüm kövütlü, genci ihdiyarı, bir gave yanı, bi değirmen yanı, arı sokmuş beygirler gibi goşmuya, günlü geldi çatı, bizim Kel yazı kövütlü, gene en arkadan birinci oldu...

— Ula, dedik, bunda da yendi bizi Cevizliler, şindik isderseniz güleş dutak!

Serlilük kövcek çayıra, eh artık kim kimi tutarsa mevlâm gayıra... Boğuş Allah boğuş, depiş Allah depiş, seçtik aramızdan pehlivanlarımızı, saldı Cevizli'ye, getdik ardılarından... Cevizli'nin hangi pehlivanı bizim Kelyazın'ınkini dutduysa duz torbası gibi attı yere...

Bişey deel, o günden sona gasabaya da gedemez olduk. Kimi görsek:

— Ula siz de insanım diye gezyonuz ha, futbolda yenildiniz, goşuda yenildiniz, güleş dutmada yenildiniz... diyorlar.

Kövütlü bi yas dutmuş ki, dersiniz tüm kövün anası bi gün içinde ölüvermiş.

— Ula söyleyin kövütlü, bu namısı nasıl gurtarak?

Biz böyle düşünürken kövün destimani Deli Hamza goşarakdan geldi:

— Mustuluk kövütlü gardaşlar, benim avrat üç dene çağa gunnadi!... dedi.

— Ula n'olacak ki üç dene çağa, bizden mustuluk isdiyon? dedik.

— Hele baak şunlara, diye sırtı Deli Hamza, ula namısınz gurtuldu be, var mı Cevizli kövünde üç dene çağa gunnadan bi erkek?

Hep birden ayağa kalktık, başladık hoplayıp zıplamaya:

— Ula Deli Hamza, de söyle ne isden bizden?

— Ne isdeyecem ağalar, canınızın sağlığını...

Hemen habar saldı Cevizli'ye:

— Eee, oğlum bize erkek derler, maşallah bi gunnatmaya üç dene birden!...

Sevincimiz kursağımızda kaldı Cevizli'nin deli gobanı bu sefer dört dene gunnatmasın mı? Vay başımıza gelen... Gerçi Deli Hamza:

— Bekleyn gardaşlar, ben de dörtlemesem, bana da deli Hamza dimesinler! diyordu ya, kim bekleyecekti onca zamanı?...

Kövütlü yine başladık kara kara düşünmeye:

— Ula ne hal edek de, şu Cevizli'yi atledik, irezil olduk tüm memleket!

Bizim kövde Goyun Memet didikleri biri vardır Gençliğinde oturur, bir başına bir goyun yirmiş, onun için bu Memet'e Goyun Memet diyesilermiş... Bizim mikdarın aklına hemen bu Goyun Memet didikleri geldi:

— Çığırın hele bana bu Goyun Memet'il dedi.

Biraz sonra Goyun Memet tıshya tıshya çıktı geldi:

— Beni çığırışın mikdar, dedi.

— Otur hele, otur... Bilyon başımızdaki büyük namıs meselesini...

— Heç bilmez miyim mikdar, vallaha Cevizli'de birinde otuz lira alacağım var, utandığımdan gedip de isdeyemiyom...

— Vallaha biş diyim! sana Goyun Memet, bu kövün namısını gurtarırsan ancak sen gurtaracan.

— Ben mi, ben nasıl gurtarım mikdar?

— Golay, oturun bi goyunu yın...

— Amanın, sen ne diyon mikdar, bi goyunu yimek golay mı?

— Zamanında yimişin...

— O zaman gençdik, onsekizinde, şindi geldik otuzsekizine... Bi goyun

deel ya, belki yarım goyun yirim... Hem bu gonuda heç antiremanım da yok...

— Antireman golay, yapıdırık biz sana, sen yiter ki kövün namısını gurtarmıya garar vır...

— Yarım goyun yirim...

— Çık hele çık!

— Çıkamam mikdar, sona irezil olurum.

— Canım şincik antiremansızsın da ondan böyle diyon, hele bi iki goyun yı, ondan sona bak nasıl di men değışecek...

Biz haberi saldı Cevizli'ye:

— Bizde bi Goyun Memet var, bi oturuşda bi goyunun yarısını yir, varsa garşısına çıkan gelsin!...

Lan şu Cevizliler var ya, vallana inatlarından tam boyunlarından kesilecek insanlar, ne cevap gelse beğenirsiniz:

— Bizde bi oturuşda bi goyun yiyen var, ne diyonuz?

Eh hani, gel de deli olma yanı... Toplandık gene:

— Lan Goyun Memet ne diyon bu işe?

— Vallaha bilmem ne diyim ki, daha bu gonuda heç de antireman yapmadım...

— Bundan golay ne var lan Goyun Memet?...

Devrisi günlü kestik bi goyun, bi şirdik goduk Memet'in önüne:

— Hadi lan Memet, başla antiremanına...

— Hele şurya bi güğüm de su goyun hele!

Suyu da goyduk... Yi Memet yi, dayan Memet dayan, su iç Memet su iç, nefes al Memet nefes al... Goyun Memet, goyunun üçte ikisini yidi...

— Lan Memet, de bi gayrat daha!

— Lan yeter be ettiğim gayrat, daha bu birinci antireman ağalar...

Hani ya, tüm kövcek sevindik Goyun Memet'in bu ilk antiremandaki başarısına... Söyle bi hafda çalışırsa, tamamı bizim kövün namısı...

Her gün bi goyun kesip goyduk Memet'in önüne:

— Lan yi Memet, lan yut Memet, sen yuttukça kövün namısı gurtuluyo...

Söyle onbeş gün içerisinde bizim Goyun Memet, oldu aygır Memet... Şıştikçe şışiyordu namıssız... Tüm kövün goyunları onun için helâldi, sağolsun vatanı bir görev yapıyordu bizim Goyun Memet... Biz de boyuna salma salıyorduk:

— Yarıklı antiremanın goyunu falancadan, diye.

Üç hafta sonra bizim Memet tam forumunu buldu.

— Nasıl lan? didik.

— Sahn ula habar, bizim Memet, bi goyun yidiği gibi üşdüne de bi kilo halva yiyor...

Ne cevap gelse beğenirsiniz:

— Bizimki bi goyun, bi kilo halva yidiği gibi, üşdüne de iki düzline gaynamış yımirta yutuyo...

Toplandık gene gave yanına:

— Lan Memet, n'apacan lan?

— Gardaşlar, bi goyun bi kilo halva neyse ne yirim, yırım amma, o iki düzline gaynamış yımirtayı annamadım...

İki elimiz böğrümüzde galdı:

— Lan ne diyon, yoğunsam yımirta işine yaş mı diyon?

— Yok canım, yımirtayı yimesine yirim de, yutmasını annamadım. Nasıl yutacam yirmidört yımirtayı?...

Hep ellerimizi dizimize furduk:

— Aboov, lan sen ne diyon Goyun Memet, hindinden örnek al lan, hindinden. O hayvanınki can deil mi ki goca goca cevizleri gabiğınan yutar?...

— Eyi amma ben hindi deelim ki... Hayvan da deelim...

— Ulan kövün namısı uğruna bayvan olsan n'olur ki? Hem kaç gündür sana yidirdiğimiz goyunlar teler mi olsun? Ya bizim bunca emeklerimiz, yi Memet diyişlerimiz, yut Memet diyişlerimiz... Hadi hele hadi, gözünde büyölmesin, bugünden tezi yok, yımirta yutma antiremanlarına başla!...

— Lan ağalar boğulur moğulurum...

— Bak heleee şunaaa, lan bız burda neyik? Gözlerin gövermiye başlayınca, birimiz hümügüne çöker, birimiz yımirtayı aşşaya sıvazlar, cup diye yutturuk sana. Canım sen yiter ki kövün namısını gurtarmıya gayrat et!...

Goyun Memet bu işe de razı geldi:

— Haydin baalım gaynadın gelin yımirtaları, didi...

Goşduk, kimimiz iki dene, kimimiz dört dene yımirta gaynatlık geldi:

— Lan Memet, didik, zor olan bunun ilkin yutmak, ilkin yuttun ruu ondan kelli boğazın yalama olur, ondan sona yımirta deel ya, gaynana bilene yutan. Açı ağzını Goyun Memet!...

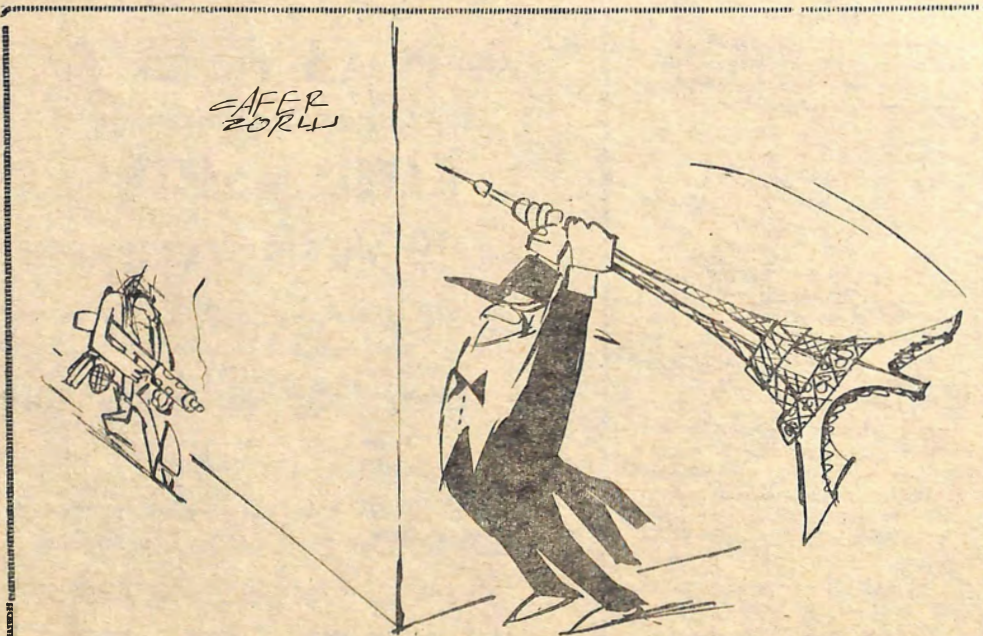
— Durun, didi, ilkin yağlayıp da yudsam?

— Olmaz, sona yağa alınsın, hep yağlı yağlı yutmaya bakan, sen en eyisi yağsız yutmaya bak... Açı ağzını hele açı!...

— Lan durun hele, ilkin bi ceviz yutuyim hindi gibi, baalım o n'olacak?

Bi ceviz bulduk geldik. Goyun Memet cevizi eline aldı:

— Sen benim yüzümü gara çıkar. Ya Rabbbim, dedikten sonra cevizi ağzına götürdü. Tüm kövütlü, gözlerimizi dört açmış, Goyun Memet'in

— Anarşiye çare bulmak için Fransa'dan uzman getiriliyor. —

Hidrellez dilekleri! MUKADDER ÖZAKMAN

MEMUR

Personel Kanunu'ndan fayda yok, kalsın rafa;
Bunca yıl çektim cefa, süremedim bir safa...
Aldığım her şey kazık... Ey benim ulu Tanrım.
Esnafla satıcıyı getir artık insaf!

ŞOFÖR

Direksiyon sallarım onbeş senedir ele;
Sokamadım başımı gecekonduya bile...
Köroğlu, altı çocuk, bir de ben; sekiz canız...
Diliyorum Tanrı'dan bir İmpala, Şevrole!

ZENGİN KIZ

Fotoroman okurum, beğendiğim tip: Killing;
Gönlümün çektiğiyle severim atmayı flink;
Mustang'ım, Cadillac'ım, altı apartmanım var;
Eşim ya Tom Jones olsun, ya Engelbert
Humperdinck!

İŞSİZ

İşsizim, iş aradım, dolaştım kenti yaya;
İş verseler giderim Anadolu'dan Ay'a;
İş ve işçi Bulma'da beş yıldır sıram gelmez;
Hidrellez Dede beni sen gönder Almanya'ya!

YEŞİL GÖZLÜ KIZ

Enstitü mezunuyum, yemyeşil gözlerim var;
Bütün arkadaşlarım: «Çok güzelsin!» diyorlar.
Erkeğimi her yönden mutlu edebilirim;
İsterim eşim olsun ya mühendis, ya mimar!

KARA GÖZLÜ KIZ

Ben milyoner kıyıyım, gözlerim kara kara;
Bence aşk maşk palavra, her şeyin başı para...
Boyu posu ve yaşı hiç önemli değildir;
Ben de varmak isterim çok zengin bir tüccara!

ŞEN DUL

Giydiğimi bir daha giymemek benim huyum;
Şişli sosyetesinin çok güzel bir duluyum.
Hidrellez Dede bana gönder zengin bir moruk;
Göndermezsen gönderme, Mayıs ayı doluyum!

BEKÂR

Herkes gülüp söylüyor, bende arama neşe;
Efkârımdan dün gece devirdim iki şişe.
Bekârlıktan ben artık bıktım, usandım Tanrım;
Benim karım benzesin tıpkı Raquel Welch'e!

DISKOTEK KIZI

Ne kadar moda çıksa hemen izlerim tek tel;
Mini şort, midi, maksı veyahut mini etek...
Hidrellez Dede bana bu bahar çok flört ver;
Dolaşayım onlarla ben diskotek diskotek!

TARKAN HASAN

Gayet yakışıklıyım, benziyorum Tarkan'a;
Asla aşık olamam her karşıma çıkana;
«Her yiğidin kalbinde bir aslan yatar» derler;
Flörtüm benzemeli aynen Ajda Pekkan'a!

Mukadder ÖZAKMAN

boynuna bakıyoruz... Maşallah maşallah cevizin geldiği belli ki ne bel... Goyun Memet de el sanki, dul Meyro'nun azgın hindisi... Löp diye yuttu cevizi...

— Yaşaaa, varool... Şincik sıra yımirtada...

— Bi güzel soyup yımirtayı attık Memet'in ağzına:

— Lan Memet, arkada bi köv ol duğunu heç hatırlıdan çıkarma, öle cenil bilsen bunu yut!

— Memet'in gursuğu önce bi guk etti, ardından gözleri iri iri olmaya başladı...

— Lan gahramanımız gediyo, yetişin!

— Ulan elinizi sokun çıkarın...

— Ulan hümtüğüne basın...

— Ulan hümtüğünü sıvazlayın...

— Bağırkene, çağırkene biraz son. ra baktık ki Goyun Memet'in dana olmuş gözleri eski haline geldi.

— Lan yutdun muuu?

— Başını salladı...

— Allaaah, bi sevinç köv yerinde, ol sevinç ki demeyin getsin:

— Goyun Memet yımirtayı bütün bütün yuttu!

— Eh artık, yolu açıldıktan kelli geriye heç bişe galmiyordu...

— Yut Memet, su iç Memet, gok de Memet, lup de Memet...

— Onbeş gün içinde habarı saldı:

— Bi goyun, bi killo halva, yirmi beş dene yımirta, varsa erkeğininiz çıksın bizim Goyun'un garşısına!

— Amma korkudayız da haa, isder misliniz şindi cuvap gelsin, yirmibeş yımirtanın yanına bi lenger de pilav...

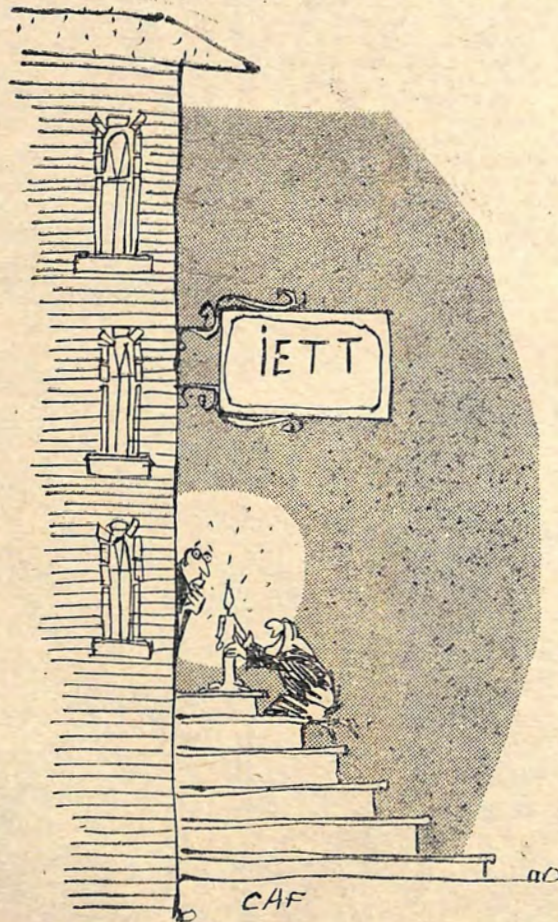
— İsde o zaman hapi yuttuk ki ne yutma, bizim Goyun nerdeyse pes diyecek...

— Gerçi yimış yirmi goyunu, mahgemeye versen neyni alacan, olsa olsa dutan bir iki iaf söylen hepsi o kadar...

— Çok şükür heç bi cuvap gelmedi garşidan...

— Gararlaşdığımız günde, iki kövün arasındaki çayırıkda furduk da vilları, çaldık zurnalari...

— Onların bışirdiği goyunu bizim Goyun Memet yiyecek, bizim bışirdiğimiz goyunu onların Ayı Amet'i yiyecek...

— «Elektrik yanarsa» diye İdare'ye mum adamıştım da!..

Goyun'u oturtduk bi masaya, Ayı'yı oturtduk bi masaya. Ayı Amet'e öyle bi goyun bışirmiş ki, gören dünyada bu goyun demez, dana der...

«Ulan yi de Ayı Amet göre?» Hangi kövmüş erke he bi anlı yak!

— Dayandı Goyun bi tarafdın, Ayı bi tarafdın... Ayı'nın başında Cevizli'ler birikmiş, Goyun'un başında bizimkiler birikmiş, bağırıp duruyoruz:

— Yut hele yuuut, şunların inadına tümtüynen yut... Ula varsanız, gumiğini de yisin bizimki be... Lan gurban olak Goyun be sana, şu yiye bak yiye...

— Sıra halvaya geldiğinde, hem Goyun, hem de Ayı biraz durakladılar. Amma iki taraf bırakır miyık heç, bağır hele, çığır hele:

— Lan kövün namısı, lan her lokmanda kövl düşün, de gayrat, ha gayrat!

— Sıra geldi yumurtaya... Gerçi ner iki taraf da kemikleri bir hayli etil bırakmışlar, ancak goyunun yarısını yemişlerdi amma, nedense iki kövden de ses çıkmadı bu konuda...

— Ayı Amet yumurtayı yemeye başlayınca bizim taraf tümtü birden ayağa kaldık:

— Yoo, ööle şey olmaz, yudacak, siz bize yudacak diye habar göndermişsiniz.

— Yoo efendim, biz ööle habar göndermedik, yiyecek dıktık...

— Ula nasıl olur, siz bize, bizimki bi goyunu yiyip, bi killo halvayı tükettikten sonra, iki düzüne yımirtayı da yutuyo, diye habar göndermediniz mi?...

— Yoo, siz ööle annamışınız...

— Amma bizim Goyun Memet bu arada ha bire yutuyo yımirtaları... Ayı Amet, daha ilk yımirtayı yutma-ya çalışırkene, az daha mefat ediyordu, onun için bizim kövün yuuu'ları arasında yarışmadan çekildi...

— Ve böylece çok şükür, Cevizli'ye garşı ilk kez bi başarı gazanmış olduk.

Muzaffer İZGÜ

Gazeteye para verilmez

BURHAN ESEN

— Nasrettin Hoca ne demiş bilir misin?

— Hacı, hocalardan geldi başımı za gelenler.

— Bu hoca başka hoca... Hoca demiş ki: «Parayı veren düdüğü çalar!»

— Vay, bir de bana düdüğü diyor-sun ha... Ver şu gazetenin içini. Bilmecesini halledip işime gideceğim...

— Dur yırtılıyor...

Gazete sekiz parçaya bölünmüş-tür. Yeni deyimi ile sekiz dikkört-genin yansı bende, yansı karşı tarafın elindeydi. Hisseme düşen kâğıt parçalarını yere atarak, cebimdeki başka gazeteyi çıkarmıştım.

Önce Kel İbo'nun ömründe hiç gitmediği Rusya'daki güreşlerini o-kuyacaktım. Kıyak güreşiyordu İbo. Moskof diyarında kim çıkarsa önü ne deviriyordu. Tefrikanın yazarı işi benim anlattığım gibi kısa tutmu-yordu. Kırk koca gün geçmeden gül-reşin nasıl sonuçlandığını öğrenemi-yordunuz.

Dün Koca Kel, Rus rakibini tar-taklamış, sarmalamış, ambalaj yap-mış, köprü kurmaya başlamıştı. Bo-ğaz'da kurmaya çabaladığımız köprü değildi ki bu, üç gün içinde ihalesi yapılsın. Nutuklar söylensin, ziyafet-ler çekilsin. Dördüncü günü de te-melleri çöksün!

Tam bir haftadan beri İbo, tasar-ladığı köprüyü kuramıyordu. Bugün günlerden perşembeydi. Pelvan u-gurlu günü bekliyordu belki. Belki kâfir bugün köprüye getirecek, kü-rek kemiklerini frenk ülkesinin so-ğuk topraklarına yapıştıracaktı.

Yere düşen sigara paketini eğilip alıyorum. Doğrulunca ne görsem, beğenirsiniz? Bizim gazete de orta-dan toz olmamış mı!...

Bre aman... Sihirbaz Ali Baba'nın halısı gibi nereye uçtu gazete... İki yanına bakındım, masanın altına e-gildim. Yok, yok. Yer yarılmış, ye-rin dibine batmış sanki...

— Oğlum garsooon!...

— Hop dedik, âbi...

— Gazeteyi gördün mü?

— Gördüm.

— Nerede?

— Dolmuşta biri spor sayfasına, arka sayfaya bakıyordu. Ben de öte-ki yüzünü okudum. Herif karısını e-niştisi ile aynı yatakta görünce ek-mek bıçağını kapmış. Aşifteyi sal-lam gibi doğramış. Sandviç yapıp, ekmeğin içine koymuş. Helâl be âbi. Aferin... Erkek adammış.

— Ben onu sormuyorum...

— Çaktım... Evine hırsızlık için giren kişiyi boğarak öldüren yetmiş-kil bakkalı soruyorsun. Böyle kolay tarafından kaatillige yükselmek için insanda şans olmalı. Hırsız zaten ödeğin biri. Cansız, celimsiz. Atıla-caksın üzerine. Sıkacaksın ümüğü-nü. İsmi gazetelere geçecek. Men-şur olacaksın!...

Garsonun banka soyguncularının elindeki sten tabancalardan farkı yoktu. Tetiğine basmadan ateşe baş-lıyordu.

— Yahu... az önce, şurada, masa-nın üzerinde gazete vardı. Sigaram yere düştü. Eğildim, aldım. Doğru-la-sıya kadar kanatlanıp uçtu. Koydun-sa bul.

— Bi çay içtim diye gayfenin ga-zetesini toplayamazsın bey. Öteki masadakiler almışlardır.

— Gazete kahvenin değil. Tosladım elliliği. Şurada ağız tadı ile gazete okumaya imkân yok mu?...

— Vah... Vah... Yazık olmuş para-na. Ne diye gazeteye para verirsin? Girersin kuyruğa. Saat beşte tapu kâtipliğinden emekli İlyas bey ge-lir. Kimse yokken başmakalesinden, ölüm ilanlarına dek nesi var, nesi yoksa okur. Arkadan muakkip Ha-san efendi düşer. Bir fasıl da o ge-çer. Kahve kalabalıklasınca gazete-nin tamamını okutmazlar. Sıran gâ-lince, okur nasibini alırdın.

Daha konuşacaktı. Yerimden kalk-tım. Gazetem altı masa öteye sıçra-mıştı. Beş altı kişi çekişe dövüşe okumaya çalışıyordu.

Elimi uzattım.

— Hey, ne oluyor?

— Müsaadelerinizle.

— Çek elini... Okuyoruz, görmü-yor musun?

— Gazetenin sahibi benim!

Biri elimi tuttu:

— Sen mi çıkarıyorsun bu mas-karayı?...

— Çıkarar ben değilim. Sahibi-yim!...

— Ha Ali Veli, ha Veli Ali... Ne farkeder? İyi ki karşıma çıktın. Ne kepazelik bu böyle! Bir yanda açık saçık avrat resimleri... Öteki sayfa-da Hazreti Muhammet tefrikası...

— Yahu anlatamadık. Ben bu ga-zetenin okuyucusuyum. Elli kuruşu saydım. Gazete benim oldu.

— Tüh... Tüh... Acıdım. Milyoner misin sen birader?...

— Neden?...

— Hiç insan gazeteye para verir mi? Yenilir, içilir madde değil ki... Göz atıp bırakacaksın... Gir kuyru-ğa. Sıran gelince oku. Zinhar bilme-ce halletmeye kalkma. Acele tara-fından yanındakine devret!...

— Yaptık bir enayilik. Verin hele şu gazeteyi!...

— Al gazeteni...

Elimi uzattım. Masa bomboş. BİZ konuşurken gazete yine: «Tebdili mekânda fayda vardır!» diye rufa-ilere karışmıştı.

Gazete gitti ona mı yanarsın, ma-sadakiler kısı kış gülmeler. buna mı böölâsın?... Yapılacak başka iş kalmayınca yine garsona seslendim:

— Baksana oğlum!...

— Yine gazete mi?

— Evet! Kanatlandı, uçtu...

— Dur, ben bir kolaçan edeyim. Sen içinden «Şeytan aldı götürdü, satamadan getirdi» diye dua et de çabuk bulalım!

Masaları dolaştı. Sonra dışarıya çıktı. Tekrar içeri girdi. Yine dışarı çıktı. Bizim cerideyi bulmak, petrol damarı keşfinden daha zorlaşmıştı.

Nihayet yanına geldi:

— Bulduk âbicum, dedi.

— Hani yok ya, elinde.

— Bulduk dedimse lâfın gelimi.

İzini keşfettik. İyi dinle şimdî, ga-zete buradan karşıdaki berbere sıç-ramış. O, toto sonuçlarına bakmış. Terziye vermiş. Terzi Galatasarayın puan durumunu inceledikten sonra bakkala, tövbe gömleği Kâmil'e vermiş. Gömleği, «Murat» kuponu-nu kesmiş, sarraf Ömer'e zula et-miş. Ömer efendi altın piyasasını öğrenmiş, kolacıya aktarma etmiş. Kolacı Pay kuponunu makasladık-tan sonra, leblebici Tahir'e...

Sözünü kestim:

— Tahir de pehlivan tefrikasını okuyup gazeteyi kesekâğıtıya sat-mıştır...

— Tamam... Nasıl da bildin. Bu-radan çıkınca manav Kazıkçı Yu-nus'a uğra. Beş kâğıt ver, bir kilo çürük elma çeksın. Elmayı ye. Kâğı-dını atma. Gazetendir o. Doya doya oku... Tamam mı?...

Burhan ESEN

Köprüler

Köprü'nün altı yok vapur geçsin
Köprü'nün denizi yok martı uçuşun
Köprüden aylar geçer tok
Aylara dayı diyenler geçer tok
Köprüde insanlara yer yook

İSE?

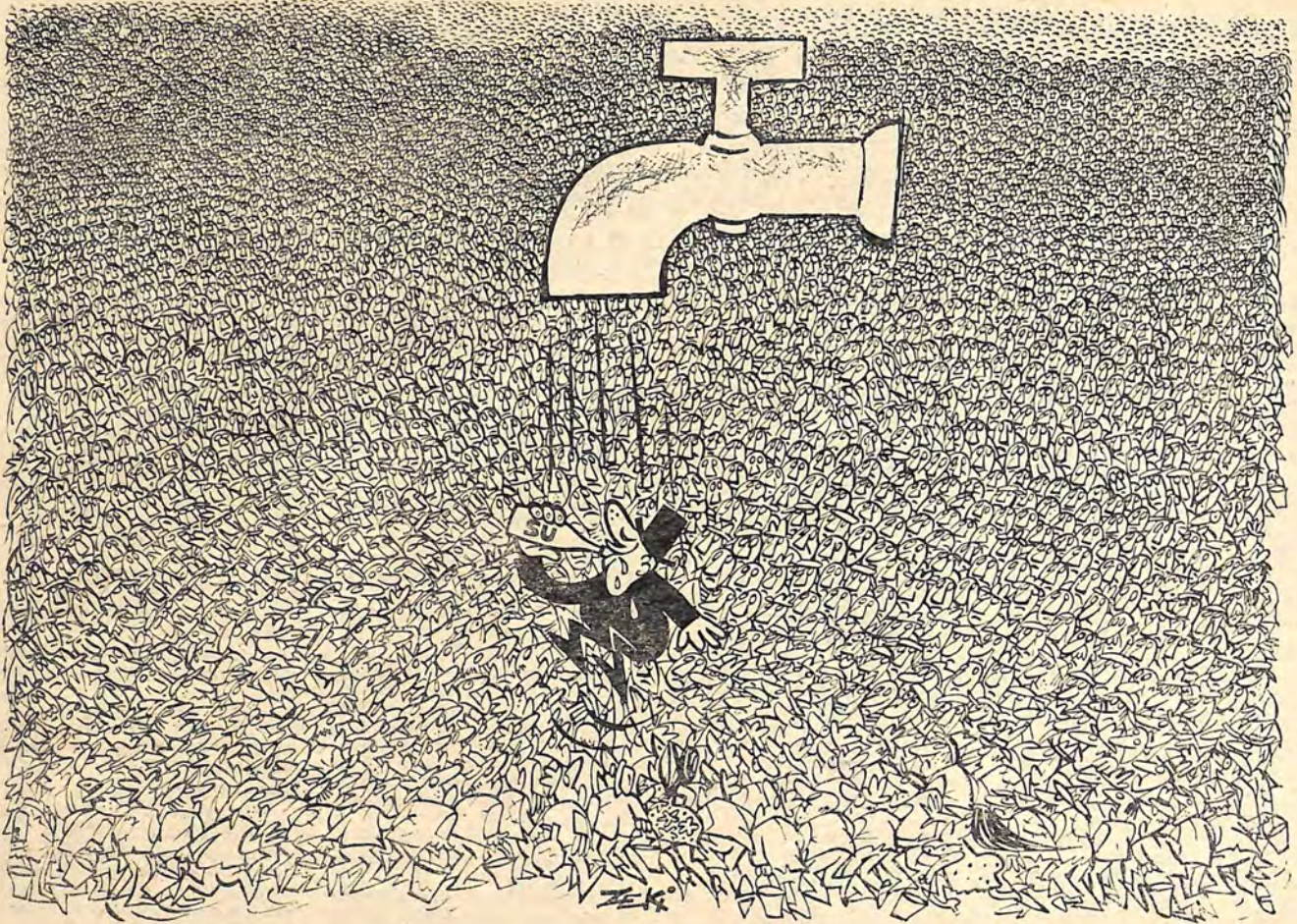
Mutlu sessizlikse eğer ölüm
Umurunda mı kısa olmuş
Uzun olmuş ömrüm

MİNİ-ETEK'İN ÖLÜMÜ

Bir telde yalnız bir kuş
Düş görür
Birleştirir iki teli rüzgâr
Kuş ölür.

M. Şevket Orçunsel

Yazısız

Bu yaz da su sıkıntısı çekilecek. — Gazeteler —

— Çocuk terbiyesi, at terbiyesine benzemez.
— Neden?
— Çocuğa yular takamazsın ki. Ama öğretmene takabilirsin.
— Bırak şimdi bu lâfları. Öğretmene kim yular taktı ki?
— O iş anlaşılmadı gitti zaten.
— Hangi iş?
— Öğretmene kimin yular takıtiği...
— Sözüümü kesme de söyleyceğimi söyleyebileyim.
— Buyur!...
— Ne diyordum?...
— Çocuğa yular takılmaz, di-yordun.
— Evet. Çocuğa yular takamazsın. Taksan da dinlemez zaten.
— Bir dakika!... Bazı anneler var ki, çocuklarına yular takıyorlar.
— Haklısın. Hakikaten bazı anneler sokakta çocuk gezdirirken, onlara yulara benzer bir şey takıyorlar. Ama sanıyor musun ki, bu yüzen çocuklar annelerinin istedikleri yere gidiyorlar?...
— Ya ne oluyor?...
— Tam tersi.
— Nasıl?
— Anneler çocuklarının istediği yere gidiyorlar.
— Pekî ama, bütün bunlarla sen ne demek istiyorsun?...
— Şunu demek istiyorum ki, çocuk terbiyesi çok zor bir iş. Çok karışık bir problem. Bütün büyük problemlerde olduğu gibi de, bu konuda birbirinden farklı bir hayli görüş var. Daha doğrusu terbiye sistemi.
— Ne gibi?...
— Örneğin; bir görüş sahibi olanlar diyorlar ki: Çocuğu harc-

TERBİYE MESELESİ

ketlerinde serbest bırakacaksın. Dilediğini yapacak çocuk. Aksi halde kişiliği gelişmez. İşte ben bunu yaptım.
— Ne yaptın?
— Çocuklarını hareketlerinde tamamen serbest bıraktım.
— Sonuç ne oldu?
— Çocuğun kişiliği hakikaten gelişti ama, bu defa yanında biz pısrık kaldık. Kim baba, kim çocuk belli olmadı. «Bi sigara versene aga» demeye başladılar.
— Pekî, sen ne yaptın?...
— Değiştirdim.
— Neyi?... Terbiye sistemini mi?...
— Yok canım, sigarayı.
— Sonra?...
— Sonra da tabii terbiye sistemini değiştirdim. Bu defa tam bunun aksi olan terbiye sistemi ne geçtim.
— Yâni?...
— Dayak Cennet'ten çıkmadım, deyip, sarıldım sopaya.
— Sonra ne oldu?...
— Sonra mı?... «Dayak Cennet'ten çıkmış olabilir ama, sen hapise girebilirsin» dediler.
— Eee?...
— Bu defa başka bir görüşe göre çocukları terbiye etmeye başladım.
— Nasıl bir görüştü bu?...

— Çocuğa büyük muamelesi yapacaksın. Çocuğu da kendin gibi büyük bir insan olarak kabul edeceksin.
— Sen de öyle mi yaptın?...
— Evet.
— Sonuç ne oldu?...
— Bu defa da onlar bana çocuk muamelesi yapmaya başladılar.
— Allah Allah!...
— Bu da olmayınca, başladım çocuk terbiyesi hakkında sağa sola sormaya ve kendime bir yol çizmeye.
— Evet?...
— Nihayet imdadıma televizyon yetişti.
— Nasıl?...
— Televizyonda, çocuk terbiyesi ile ilgili bir program dinledik. Tabii çocuk çocuk. İşte bu programda, çocukların nasıl, en güzel ve en ideal biçimde yetiştirileceği anlatılıyordu.
— O anlatılanları mı uyguladın?...
— Ben değil, çocuklar uyguladı.
— Çok tuhaf!...
— O konuşmada çocukların iyi yetismeleri ve gelişmeleri için, bol bol oyun oynamaları ve anne babaların da çocukların bu

oyunlarma karışmamaları salık veriliyordu. Yerli yersiz, gerekli gereksiz bir karışma, çocuğun yetiştirme ve gelişmesini engellemiş.

— Sonra?...
— Televizyondaki o konuşmanın ertesi günü, eve biraz erken ce geldim. Baktım bizim evde bir delikanlı var. Bizim kızla. Durumları da pek iyi değil. Hem benim kızı bir kenara çekip sordum:
«Kim bu delikanlı?»
«Arkadaşım.»
«Ne yapıyorsunuz böyle?»
«Oyun oynuyoruz.»
«Ne oyunu?»
«Evcilik. Ben anne oluyorum, o da baba.»
«Münasebetsizliği bırak!... Böyle oyun olmaz.»
«Ama televizyonda ne diyor-du?... Çocukların yetişip gelişmeleri için oyun oynamaları şarttır. Bol bol oyun oynamalılar. Anne ve babalar da, çocuklarının bu oyunlarına karışmamalıdır.»
«Anladık ama, o senin dediğin, çocuklar için. Onsekiz yaşına gelmiş kızlar için değil!»
«Ben de çocuk sayılırım baba.»
«Kim demiş?»
«Sen.»
«Yok canım! Ne zaman?»
«Geçen gün anneme, (kadın her yaşta çocuktur) diyen sen değil misin?»
— Pekî, sonra ne yaptın?...
— Bıraktım işin peşini artık.
— Yâni?...
— Şimdi çocuklar, beni nasıl terbiye edeceklerini araştırıyorlar...

Mehdi ZİT

T AKILDI koluma:

— Gel, dedi, yukarı çıkalım.
«Yukarı» dediği, Beyoğlu... Eh, bizim gibilerin Beyoğlu'nda yapacağı hovardalık ne olur?... İki sosisli sandviçi bir şişe ayran yardımıyla yutmak, sonra da modanın yeniliklerini yakından ve de bedava tarafından izlemek...

— Çıkalım bakalım, dedim.
Saat sabahın on'u... Ben hiç böyle erken saatte çıkmamıştım Beyoğlu'na. Ve ben hiç sabahın on'unda sinema önünde kuyruk görmemişim. Zaten sinemaya gitmeyi yıl var. Aklim ermedi doğrusu... İnsan pazar günü bu saatte yataktan çıkmak bile istemez. Çıktı desek, rüyasında görmüş gibi sinema önünde kuyruk olmaz. Afislere baktım merakla... Bir şeye benzetemedim.

— Nedir bu yahu? diye sordum bizim Sedat'a. Çok güzel bir film olmalı, millet böyle iştiştığıne göre...

— Her zaman böyledir sinemalar. Neden şaştın?

— İçeride para falan mı dağıtıyorlar?

— Çekilmiyorsun sabah sabah... Millet eğlenmek istiyor işte... Sinemadan başka bir eğlencesi yoksa ne halt etsin?...

— Sinemadan başka eğlencesi yok ha?... İşte orada dur biraz. Sırf gazete manşetlerini okusa, gülmekten kasıkları çatlar.

— Farkındayım, bugün neşen yerinde, dedi Sedat. Yine de pis esprilerini kendine sakla. Bu filmi görmeyi ben de istiyorum çünkü.

— Yoksa bunun için mi sürükle-din beni buralara?

— Dedim ya, parlak bir gününde-sin. Hemen anlayıverdin... Bana bak oğlum Çetin, mesai başlıyor! Şimdi ben besmeleyi çekip kuyruğa giriyorum. Sana düşen görev de ka-manyamızı sağlamak. Savaş bu, burada ne kadar bekleyeceğimiz belli olmaz. Onun için sen gidip yiyecek bir şeyler al.

Elimde sandviç paketi ile döndüğümde bizimki sinemanın kapısına iyice yaklaşmıştı. Bizden sonra gelenler de bizim aramızda şöyle böyle yüz metrelik bir kuyruk yapmışlardı.

— İyi gidiyor galiba? dedim. Yarın saat sonra falan bize sıra gelir mi?...

— Yarın saat mi? Sen sinemanın kapısına yakın olduğumuza bakıp aldanma. Kuyruğun üç kat olduğunu görmüyorsun musun? Şimdi ilerik sokaktan sapacağız. Dolmuş durağının oradan tekrar caddeye çıkacağız. Şöyle Taksim'e kadar uzandıktan sonra dönüp sinemanın önüne geleceğiz. Ondan sonra işin zor yanı başlıyor. Kapıdan girdikten şeyi bulana kadarki safha, Hendek Savaşı'ndan daha zorludur. Kimileri yarı yerde karaborsacıların ağına düşer, kimileri de uğraştan bütün bütüne vazgeçip bir daha da sinemaya gelmeye tövbe eder. Bir sinemasever için karaborsacıya yem olmak zülüdür. Uğraştan vazgeçmekse, ondan beter bir utançtır.

Tecrübe başka şey ne de olsa... Önce abartıyorum sanmıştım. Bir de baktım, sinemanın kapısı önünden geçtik, uzlaşıyoruz ağır ağır...

— Valla akıllı adam işi değil bu bizim yaptığımız, dedim. Daha şimdiden ayaklarıma kara sular indi. Kaldırıma oturup biraz dinlensek?...

— Hiç tasalanma... Sedat kardeşin onu da düşündü. Dinleneceğiz elbet ama, vardiya usulüyle. Kuyruktan ikimiz birden çıkarsak, bir daha Zaloğlu Rüstem pehlivan olsa bizi yeniden yerimize sokamaz. Onun için şimdi nöbeti sana bırakıyorum. Dinlenince gelip yerini alacağım, sen dinleneceksin.

— İyi ya, dedim.

Kıscası dostlarım, biz sabahın onunda girdiğimiz kuyruktan ancak akşamın beşine doğru çıkabildik. Al-

dığımız biletler de altı kırkbeş içinde. Bileti alışımızdan sinemaya girişimize kadar geçen iki saatlik süre içinde heyecandan ölecektik neredyse... Beş dakikada bir biletleri cebimizden çıkarıp bakıyorduk, ne olur ne olmaz... Ortalık hırsız uğursuz dolu... Biri çekiverirse cebinden, ayıkla pirincin taşını!... Kola mı ele geçiyor bir bilet? Eski-den ekmek aslanın ağzındaydı, şimdi ise sinema bileti!

Altıda damladık sinemaya... İçeri girmeyi başardık. Ay ay ay ay! Of of of of of!... Kiyamet günü dedikleri de sanırım bunun gibi bir şey olmalı... Kadının biri yere düşmüş, kimsenin alırdığı yok. Saçına basan geçiyor, eteğini çığneyen geçiyor. Acidım, kaldırdım yerden. Sedat da durmadan çekiyor kolumdan:

— Bırak şimdi, başkasını düşü-necek sıra mı?

Kadının iki gözü iki çeşme...
— Bir yeriniz acımadı ya?

Hüngürtüştü artdı kadın:

— Biletimi kaybettim. Şimdi ben ne yapacağım?

Öyle acidım, öyle acidım ki kendi biletimi çıkarıp ona vermeye kalktım. Sedat kudurdu bu davranışına. Kadıncağız şöyle bir itip kendi kade-riyle başbaşa bıraktı. Bir yandan da homurdanıyordu:

— Senin bu yaptığına yardım-se-verlik falan değil, doğrudan doğru-ya çalgınlık denir. Ne çabuk unu-tun çektiğimiz sıkıntıları?

— Haklısın, dedim. Vay alçak ka-dın! Belki de numara yapıyordun.

Punduna getirip biletimi elimden a-lacaktı.

— Alacaktı ya!

Hepimizi sigara salonuna doldur-dular. Kapıda iki zebani dikilmiş, bi-letleri kesiyorlar. Biletsiz içeri gir-mek şöyle dursun, girdikten sonra dışarı çıkabilmek bile mümkün de-ğil. Basınç gittide artıyordu.

— Ben vazgeçiyorum, dedim Se-dat'a. Film yerin dibine batsın! Şu-radan çıkmanın bir yolu...

— Sakın ha! dedi. Şimdi buradan bir çıkarsak vurgun yeriz.

— O da ne demek?

— Hani nasıl dalgıçlar derin su-lardan birdenbire yukarı çıkınca vurgun yiyorlar, biz de onlar gibi oluruz. Üzerimizdeki basınç birden-bire kalkarsa ölüyoruz Tanrı korusun.

Aklım yattı, korktum. Tam o sıra-da da kudurmuş köpekbalıklarının —yani garsonların— saldırısına uğ-radık...

— Ne emredersiniz beyefendi?

— Teşekkür ederim, hiçbir ricam yok.

— Bir şey içmeyecekseniz burada duramazsınız. Gidin oturun yerini-ze.

Peki, girelim ama kapıları açmı-yorlar ki... Garsonlar o kalabalığın içinde nasıl dolaşabiliyorlar, anla-madım. Az sonra başka biri geldi. Sorgusuz sualsiz elimize iki şişe tu-tuşturdu, gittik.

Saat yedi oldu, yedibuçuk oldu, kapılar açılmak bilmez... İçtikleri-mizin parasını uçlandı. Sonra baş-ka bir garsona ikinci kez kazıkla-dık. Neden sonra kapılar açıldı.

Yazısız

Böylece de garsonlar saltanatı, ye-rini yer göstericilerinkine bıraktı. Haddeden geçeri gibi geliyor millet kapıdan. Yer göstericiler bahşış peşin alıyorlar. Az bulurlarsa geçim-sizlik çıkartıyorlar.

Yerinizi bulunca iş bitiyor rau sanki? Sizden önce gelip yerinize oturanla kavgaya başlıyorsunuz. Ya da biletinizde yazılı numaradan baş-ka bir yere oturtulduğunuz görü-yorsunuz. Neyse ki bunların hiçbirli gelmedi bizim başımıza. Film baş-ladı... Film diyorsam reklâm başla-dı.

Zamdarazam (müzik)!... Bir kadın bacağı... Yeniden müzik... «Ben de Fıstıklıye çorabı giyiyorum». Zayı! Zurt! «Kola Kola iç!» Bir kaç hare-ketsiz resim... «Bütün yemekleri-nizde Teneke Hindi Restorant em-rinizdedir.»

Perdede Âdem babamızla Havva anamız...

«Neden çıplak geziyorsunuz?»

«Henüz Çul kumaşları piyasaya çıkmadı da ondan.»

Sonunda bitti bu işkence... «Fi-lmin İkinci Yarısı» diye bir yazı çı-ktı perdede...

— Ulan, dedim Sedat'a, filmin ilk yarısına ne oldu?

— Sus! diye tersledi. Sinemada konuşmak aşıptır.

Sustum. Ama homurdanan yalnız ben değilim. Üç koltuk öteden bir ses:

— Boyunuz devrilsin be! Kaç gün-dür devamlı geliyorum, belki ilk ya-rıyı oynatırsınız diye... İnsaf kalma-mış ki heriflerde!

Gerilerden başka bir ses:

— İşte kapı, işte sap! Yersen yer-sin, yemezsen çeker gidersin!

Filmde bir kadın, bir erkek... Ba-kiyorlar, susuyorlar... Ortalık kızarı-yor, güneş batıyor... Gerilerden bir ezan sesi... Güneş doğuyor... Kadın-la erkek şapır şupur öpüşüyorlar. Şekiller karışıyor, sonra kadın baş-ka bir erkekle görüldü... Film ko-puyor, ışıklar yanıyor, bekliyoruz, bekliyoruz... Ses etmeden bekliyo-ruz, konuşmak aayıp ya...

Sonunda bağırıyorlar dayanama-yıp:

— Makinist! Ben senin...

İşlikler, vurulan sıra kapakları... Film yeniden başlıyor. Erkek başka bir kadınla görüldü. Sonra daha başka erkekler daha başka kadın-larla... Baştaftaki erkek, başta-raftaki kadınla evleniyor, film bit-i-yor, müzik devam ediyor... Seyirci-ler ağır ağır boşaltıyorlar salonu... Herkes düşünceli... Ben de düşün-celiyim ama, kendi payıma zamanı-mı boş yere harcadığım için üzgün-düm. Heyecanlı konuşmalar:

— Çok ilginç doğrusu!

— Tam Zekerliya Salmastra ile Müveddet Hoplagel'e yakışır bir şaheser!

— Ben yarın yeniden gelmeyi dü-şünüyorum, ya sen? Böyle bir fil-min mutlaka ikinci zafer haftası o-lur...

— İki üç zafer haftasıyla olacak iş değil azızım... Bu film on defa, elli defa, yüz defa seyredilmek is-ter.

— Sanat işte, gerçek sanat bu...

İncelliği gördün mü?

— Gördüm ya! Gerçekten çok in-ceydi...

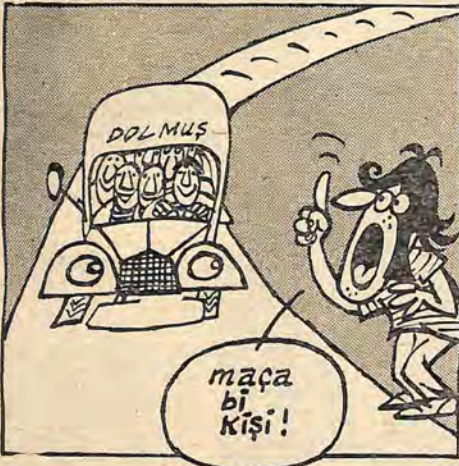
«Ben neden göremedim?» diye kaygılanıyordum, sonunda anladım. Çok ince olduğu için gözünden kaç-mış olacak.

— Yahu, diye sordum Sedat'a, fil-min konusu neydi?

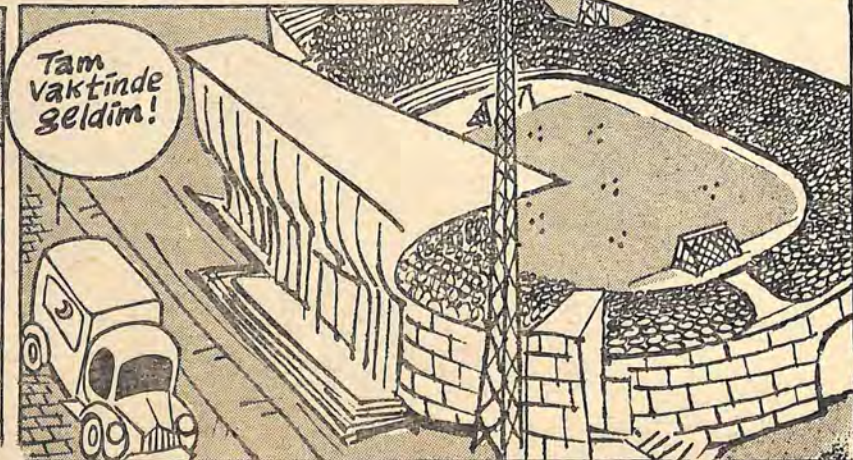
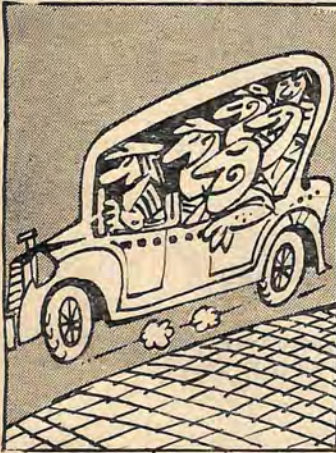
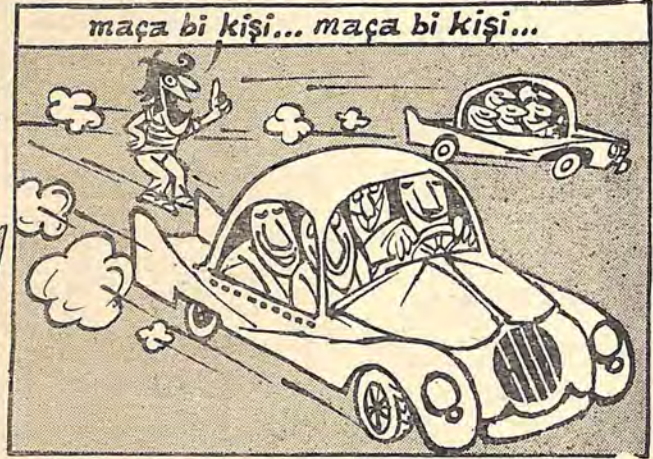
— Bırak şimdi konuyu monuyul diye tersledi beni. Çılgınlar gibi eğ-lendik, bir de konu mu arıyorsun?

Gerçekten çılgınlar gibi eğlenmiş-tik hani. Hem sözün gelişi değil, tam anlamıyla tınarhanelikler gi-bi...

Sulhi DÖLEK

**Her
hafta
bir
olay**
Zeki

yedi

PAZARTESİ :

Bir maçın ardından...

Dedikodusu aylar önce başlamıştı. Hazırlığı haftalar öncesi... Kamp yaptık, moral gezileri düzenledik; rakiplerimiz «Favori Türklerdir» dedikçe, ister istemez favori gördük kendimizi. Tanrıya binlerce şükür dördüncü golü yemekten hakemin düdüğü kurtardı bizi!

Yemesini bileceksin

Gol sayısı 3, hasılat 1 milyon 700 bin lira... Millî Takımın yediği her bir gole 566.666 lira ödenmiş yani. Hani şu tabloya bakıp da, 2. ve 3. Millî Lig takımları hesabına nasıl yanmaz insan! Garipler hem dünyanın masrafını yapıp deplasmana gidiyorlar, gol yiyorlar, dayak yiyorlar; hem de hasılat şöyle dursun otel borçlarını ödemek için bir de üste para veriyorlar!

Bir garip mucize

Dünyanın da kabul ettiği gibi gerçekten mucizeler yaratan bir milletiz! Almanlara Köln'de bir gol atar, İstanbul'da işte böyle iki faiziyle yeziriz!

Bulduk beyim, bulduk

Herkes sevinip bayram yaparken, Futbol Federasyonunun eski başkanını Apak feryadı basıyor: «Futbolda yolumuzu kaybettik!» Yanılıyorsunuz bayım... Ashında futbolla yolumuzu bulduk.

Baksanıza, 90 dakikalık bir geziye dolaşma sonunda 1.700.000 liralık servete konduk!

SALI :

Tatlı günler

Şişli'de başlayan uyuz salgını bütün İstanbul'a yayılıyormuş. Oh be! İstanbulluyuz diye hep yedek parça darlığını, margarin darlığını, taşıt darlığını, konut darlığını, iş darlığını çekecek değiliz a! Arada bir de «Uyuz» la müşerref oluruz, işte böyle tatlı tatlı kaşınır dururuz!

ÇARŞAMBA :

Sabredin birader!

7 milyon üyeli «Sigaray Bırakanlar Cemiyeti» başkanı Amerikalı aktör Tony Curtis 20 parça esrarla yakalanmış.

Eee, n'olmuş yani?

«Rezalet» miş! «Kepazelik» in daskasıymış!

Kişileri suçlamada biraz sabırlı olalım birader. Bakarsınız dernek tabelasını «Sigaray bırakıp, esrara başlayanlar cemiyeti» diye tashih ederler.

Yönetim Kurulunun aldığı kararı bilmeden 7 milyon kişiyi suçlamak doğru mu?

PERŞEMBE :

Tehşis konmuştur

Bakırköy Akıl Hastanesinde müşahede altında bulunan iki kişinin düellosu, birinin ölümü, diğerinin ağır yaralanmasıyla sona ermiş.

Ve böylece akli dengelerinin kursesizliği ortaya çıkmış olsa gerek. Zira eksik olsaydı akılları, hastaneye sokarlardı mıydı tabancaları?

Akılları olduklarını göstermek için modaya uydular ve bütün akıllılar

İlkbahar geldi

— Güneş açar da, ben açamaz mıyım şekerim ?..

Hanımlar için giyim en **zor** olduğu mevsim: ilkbahar...

— Bu mevsimde giyinmek **zoruma** gidiyor a...

* Bu kez konumuz gazete... Her zaman onlar olayları kendilerine konu ederler. Bir gün biz onları konu etmişiz, çok mu?...

* Yeni Maliye Bakanı, «Kimseni taciiz etmeden para bulacağın» demiş.

Ne var bunda, ben de bulurum...

Gazetelerin kâr pullarını, pay kuponlarını kesip biriktirim, o lura biter. Tanesi beş kuruş ediyormuş...

* Ön sayfa bir felâket bülteni... Cinayetler, facialar, kaza-

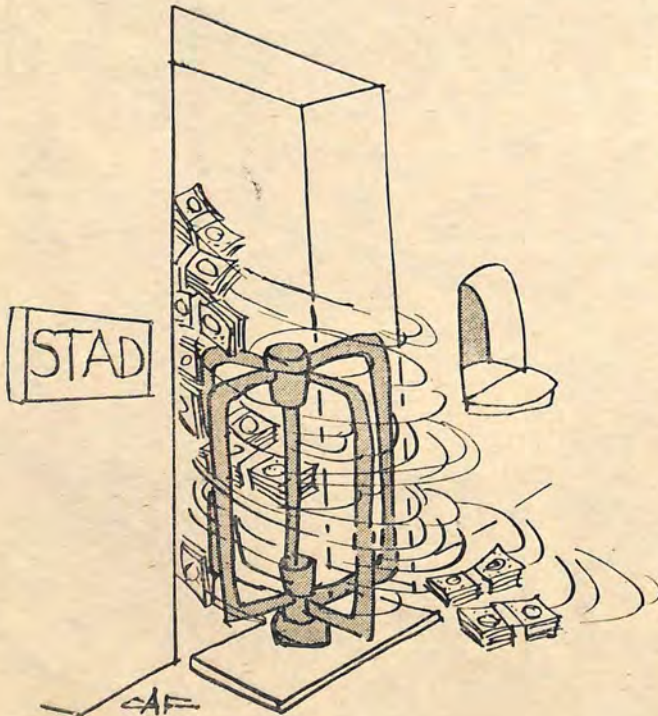
YUVARLAK DÜZENDE

lar... Sıkıntı bastı, sayfayı çevirdim. Alışkanlık işte... Her gün falımı okumadan yapamam. Burcunu buldum:

«Neşeniz pek yerinde. İyimserliğinizi sürdürürseniz mutlu olmanız için hiçbir sebep yok.»

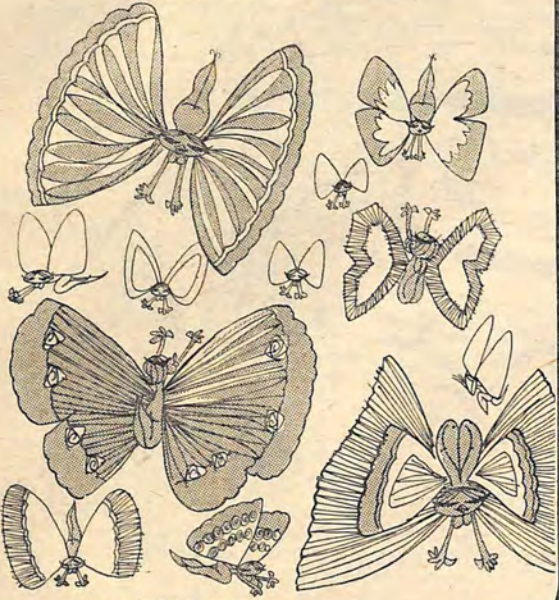
İçimden gazetenin yayın müdürüne bir mektup döşenmek geçti:

«Erkekseveniz şu fal köşesini ön sayfanın orta yerine alın» diye- rekten.

Para makinesi!

"Bahar ve Kelebekler!"

"Fakihat soyunuyor!"

SİVRİ DÜŞÜNCELER

* Küçük ilânların kayıp sütununda, şebeke, hüviyet v.b. kaybı gibi insani ilânların arasında şu ilâstî gözüm:

«Cihangir ve Sevgi'den doğma Sevgim isimli saf kan kısrakımın zın pedigrisini —ne demekse— kaybettik. Yenisini çıkaracağı-mızdan eskisinin hükmü yoktur.»

Yâni at şu anda elinizde mi, değil mi? Zira bende de bir nal var. Uygun fiyatla üç nal ve bir at arıyorum da...

* Her ne kadar 1 Nisan falan

değilse de aklına güzel bir şaka geldi.

Gazetelerin ön sayfalarında en büyük puntolarla bomba gibi bir haber:

«Devalüasyon!»

Parası olanlar düşünsün, umurunuzda bile değil, öyle mi?... Tabii... Bunu ben de biliyorum. Hepimiz alıştık paranın değerinin düşmesine. Ama işin aslını söylemedim ki daha. Paradan söz eden kim? Ya kâr pulları, pay kuponları falan devalüe edilirse?...

Sulhi DÖLEK

gibi ilk karşılaşmalarında birbirlerini vurdular!

Akıl Hastanesinin hangi hastası daha önce böyle bir şey yapmayı akıl etmişti?

CUMA :

İyi ama...

Bir Mimarlık ve Mühendislik Yüksek Okulunun öncülüğü ile İstanbul'da «Mimar Sinan Haftası» düzenleniyormuş.

İyi ama birader, anlayamadık biz bu işi. Neyinizi göstereceğiz büyük mimarı anma haftasında?

Koca Sinan İstanbul'u yıkmış mıydı, yapmış mıydı?

CUMARTESİ :

Öyledir

«Rüyaların yüzde 99'u siyah-beyazdır. Uyanınca biz renklendiririz» di-yen Freud'un ünlü nazariyesinden hareket eden «Rüya Laboratuvarı» uzmanları dönüp dolaşıp aynı noktaya gelmişler: «Genç kız ve erkeklerin rüyaları siyah-beyazdır. Çünkü hayallerini gelinlik ve smokin süsler.»

Öyle olduğundan zerrece kuşku-muz yok.

Vurguncunun rüyaları sıkır sıkır-dır. Çünkü hayallerini kasalar dolu-su paralar süsler.

Memurun rüyaları, düşen takvim vapraklarıyla doludur. Çünkü hayâl-lerini maaş günü süsler.

Politikacıların rüyalarında sıra sı-ra koltuklar, yüksek yüksek kürsü-ler vardır. Çünkü hayallerini, günün birinde iktidara gelmek süsler.

Şu hayaller ve umutlar da olmasa, kavanoz dipli dünyanın kahrı kolay çekilmez ki!...

gün

PAZAR :

Belki...

On yıllık müşterimiz İtalya, bun-dan böyle bizden balık almayacak-mış.

Teşekkür ederiz.

Sayelerinde balık denen nesneyi belki bundan sonra yeriz.

Efsanevî bir savaş

Devlet Tiyatrosunun «Donkişot» u yeniden sahnelemesi, sanatseverlerin paniğe kapılmasına sebep oldu.

Neden?..

Bir efsane kahramanının adını ta-şıyan bu oyun, son iki yıl içinde hangi ülkede sahnelenmişse, başrol-leri paylaşılan oyuncularla, yakınları-na felâket yağdırmış da, ondan.

Fransa'da, Donkişot kan kanseri olmuştur.

Uşağı Şanso-Panza'nın, yâni Dario Moreno'nun Yeşilköy Hava Alanın-da ölümünü hepimiz hatırlarız.

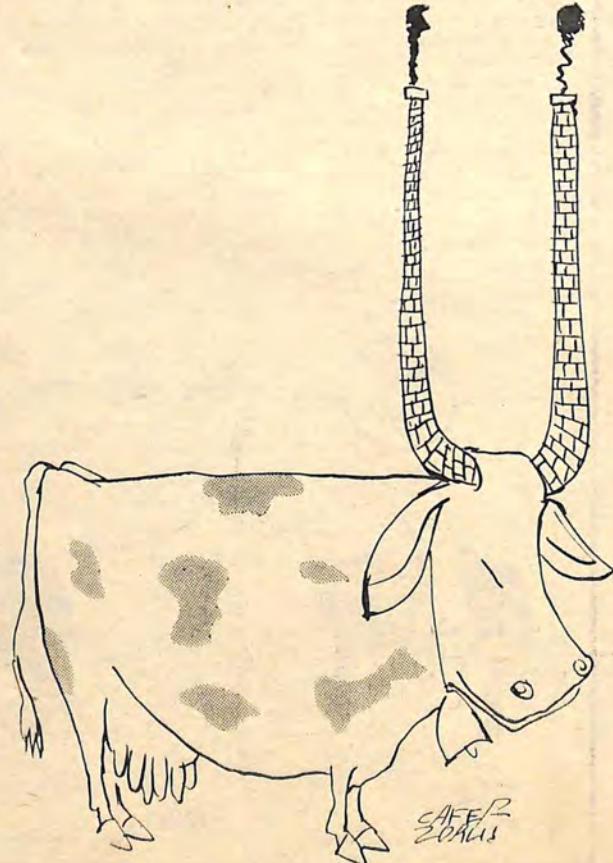
Bizde ise daha provaları yapılır-ken Kültür Sarayı yandı!

Ardından Donkişot rolüne çıkan aktörümüzün babası öldü!

Bütün bunlara rağmen yine sah-nelendiğine bakınca kuşkuyla dölüş-türüyor insan.

Hani Donkişot'u mu oynayacağız, yoksa Donkişot'la savaşacak mıyız belli değil!

Vedat SAYGEL.

Süt fabrikası!

SİZİN İÇİN

KATIR YUMURTASI

1949 yılında Tunceli'nin bir köyünde vazifeli bulunan sıralarda saf ve temiz kalbille tanınan Hidir ağa isminde bir adamcağızın başından geçen bir olayı katıla katıla gülererek anlatırlardı:

Hidir ağa şehire çok seyrek inen bir adam olduğundan, karpuzun yuvarlak, siyah ve beyaz çizgili olduğunu bilirmiş.

Bir gün Elâzığ'a gittiği zaman manavda karpuz yığını üstünde amudi şekilde beyazımsı bir karpuz görmüş, merak ederek manava bunun ne olduğunu sormuş. Manav da saf bir adam olduğunu anlayınca, dalga geçmek maksadı ile:

— Katır yumurtası, demiş.

— Ağa bu kaç paraya?
— Senin için 100 kuruş olur, demiş.

Hidir ağa kendi kafasında birtakım hesaplar yaptıktan sonra 100 kuruşu vererek karpuzu alır ve köyüne gitmek üzere yola çıkar.

Yolda giderken her nasılsa karpuz, koltuğundan kayarak yuvarlanmaya başlamış. Bizim Hidir ağa durur mu, o da arkasından koşarken o anda bir ağaç kökünde yatmakta olan bir tavşan korkudan fırlayarak bayır yukarı kaçıp gözden kaybolmuş.

Hidir ağa yetişemeyeceğini anlayınca, parayı verdiğine mi yansın, kavrı yavrusu sandığı tavşanı yakalayamadığına mı yansın... Ellerini kalçalarına koyarak:

— Be hayvan, der, mademki yumurtadan çıkıcaktın, eve kadar bekleyemez miydin?...

M. Sait KIRBAĞ
E.K.İ.
Bartın/AMASRA

İŞLER İYİ GİDİYOR

Gece bir arkadaşın eczanesinde otuyorduk. Bir vatandaş geldi, reçetesini gösterip ilaç istedi. Eczacı Fadıl bey reçeteyi geri verip, «Amca bu ilaç bizde yok, diğer nöbetçi eczanede de bulacağını zannetmiyorum. Yarın sabah eczaneleri bir bir dolaş, belki bulursun» dedi.

Reçete sahibi, «Ben gündüz çalıştımdan vaktim müsait değil, onun için gece geldim» deyince; arkadaşım alarında şu konuşma geçti:

— Ne iş yapıyorsun amca?

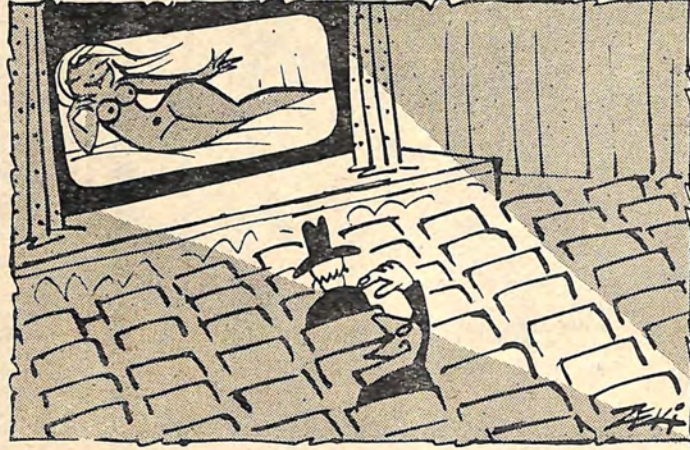
— Belediye Asri Mezarlığında çalışıyorum, mezar kazıcıyım.

— Kaç lira alıyorsun, geçinebiliyor musun?

— Hamdolsun geçinip gidiyoruz. Allah bin bereket versin, bugünlerde işler iyi gittiğinden bol bahşiş alıyoruz.

Bu son cümle üzerine gayri ihtiyari hepimiz güldük.

M. Işık ÇEVİK
Gemi Makineleri İşletme
Mühendisi
Irmak C. Anafartalar S.
1/A SAMSUN

— Film bitene kadar şapkanızı ben giyebilir miyim? Benim arkamda kimse yok da!..

CENNET

Cuma günleri ilkokulunun B grubunda din dersi okutulur.

Bir cuma günü piyes provası yapmış, çok başarılı olmuşuk. Çocuklara:

— Böyle oynarsanız sizi Akşehir'e götürürüm, sine mada seyircilere gösteririz, dedim.

Bu konuşmadan sonraki ders din dersi, konu da Cennet ve Cehennem'di.

Dersi işleyip anlattıktan sonra sordum: «Kim Cennete gitmek ister?»

Hepsi parmak kaldırmış, Rahmi gözlerini başka yana çevirmişti. Sordum Rahmi'ye:

— Niçin gitmek istemezsin Cennete?
— Annem salmaz öğretmenim.

H. Mehmet DÖNMEZ
Günvakti Köyü Öğr.
Bozkurt/KASTAMONU

ÖKSÜRÜK İLACI

Eczacı bir iş için kapıdan çıkarken, kalfaya tembih eder:

— Anlayamadığın reçete veya ilaç olursa sakın verme, ben şimdi geliyorum.

Beş-on dakika sonra öksürük ilacı içeri giren bir hasta, kalfadan öksürük hapı ister. Öksürük hapını bulamayan kalfa, müşteriye bir müşhil vererek yolcu eder.

Biraz sonra eczacı gelir ve kalfaya sorar:

— Ne var ne yok, gelen giden oldu mu?

Kalfa, olanları anlatır. Eczacı kızar ve:

— Ne yaplın sersem, bilsürün bir adama müşhil verilir mi? diye çıkışır.

Kalfa gayet sakin şu cevabı verir:

— Sıkıysa öksürsün...

Reşat YAMAC
Çayırtepe İlkokulu Md.
ERZURUM

DIŞÇININ MASKOTU

Mesleğim diş hekimliği olduğundan, maskot bir takım diş yapıp arabamın kontak anahtarlığına astım.

Bir gün arabamı arkadaşşıma verdim; arkadaşşımdan akşam üzeri arabayı almaya gittiğimde evde hanımıyla otuyordu. Arkadaşım, hanımına ceketinin cebinden anahtarları vermesini söyledi. Hanım içeri gitti ve bir çıkılık koştı; içeriye koştu. Hanım, anahtarlar ve üzerinde bulunan maskot dişleri yere atmış, onlara bakıyordu:

— Ay, çok korktum ve tiksindim, dedi.

Şakacı arkadaşşım hemen espriyi yaptırdı:

— Hanım dua et bizim Temel, diş hekimidir, ya bir de ürolog olsaydı, anahtarlığına kırılabilir ne takardı? dedi.

Dr. Temel ZEKİ
Lárnaka/KIBRIS

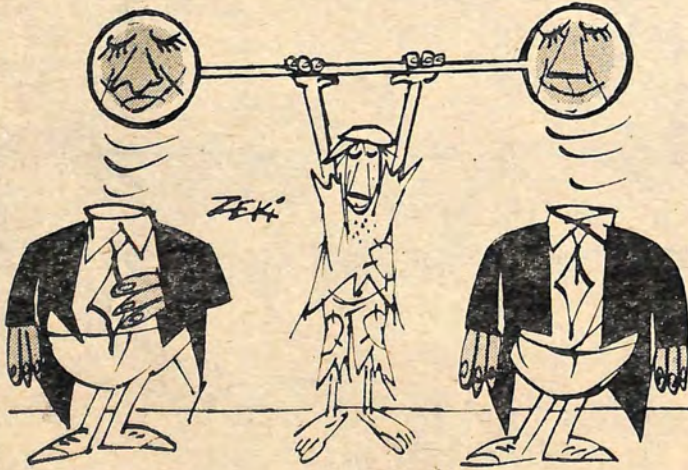
OLDU MU YA?..

Kırşehir Cezaevi Müdürü olduğu sırada her zaman olduğu gibi gene bir gün iç kısımları kontrolüm sırasında, yanından geçerken mahkûmun birisinin elindeki bir şeyi hemen ağzına atıp esas duruşa geçtiğini görünce, şüphelenerek, ağzını açmasını söyledim. Arkadaşlarının gülüşmeleri üzerine sıkına sıkına nihayet ağzımı açınca küçük bir kurbaga sıçrayarak yere düştü.

Hiçbir şey olmamış gibi, kendi kendine:

— Gene kaybettik on bardak çayı, diyerek uzaklaştı.

M. Sait KIRBAĞ
E.K.İ.
Amasra/BARTIN

Yazısız

FORMUMDA DEĞİLİM

Ortaokulda matematik hocamız spora çok düşkündü. Her derse girişinde bir iki sefer kürsüyü halter şeklinde kaldırmayı âdet edinmişti.

Bir gün yine onun dersi vardı. Teneffüste kürsünün çekmecesine oldukça büyük bir ağırlık koyduk ve güzelce kapatıp yerlerimize oturduk.

Matematik hocamız içi riye girdi, yoklama fişini ve ders defterini kenara koyarak kürsüyü kavradı, fakat nafile... Bir iki hamle daha yaptı ve sonunda:

— Bugün formumda değilim çocuklar! diyerek derse başladı.

Nuri ŞEREMETLİ
B. başı Mah. Kavaklıdere
sokak No. 10/1
Gaziosmanpaşa/İST.

YELPAZE

REFİK ERDURAN

Karanlığın kuvveti!

HERŞEYİ bilmek ister misiniz?

Hemen «Evet» demeden önce iyice düşünün ama.

Bilgi ışıktır; çevrede ne varsa gösterir. Çevrede olan her şey ise loş değildir. Onun için bazı aydınlıklarla karşılaştıkları zaman insanlar gözlerini yumup başlarını çevirirler.

Şöyle durumları gözünüzün önüne getirin:

Vahim bir hastalığa yakalanırsanız (ağızdan yel alsın!) hekimin vakit geçirmeden size işin doğrusunu söylemesini ister misiniz?

Eşiniz sadakatsizlik ediyorsa, gerçeği öğrenmek ister misiniz? Düşmanın sizden güçlüyse, onun üstünlüğünün ve kendi güçsüzlüğünüzün kaynaklarını bilmek ister misiniz?

Kolay değildir bunlara şıp diye «Evet» diyebilmek.

Kolay değildir ama, yanılma ve yenilgilerden kaçınmak için yüzde yüz şarttır. Bendeniz gerçekler ne kadar acı olursa olsun, her şeyi ama her şeyi bilmeye çalışmak gerektiğine inanırım.

İnsanın ölümü yakınsa, haberi olmalı ki kalan ömrünü akıllıca düzenleyebilsin.

Eşi hallediyorsa, farkına varmalı ki kendini onun daha büyük kalışlıklarından koruyabilsin.

Kıscası, bence bilmemek her zaman ve her durumda tehlikeli, bilmek ise her zaman ve her durumda yararlıdır.

Ama böyle düşünmeyen ve bazı durumlarda bilgisizliğin güç kaynağı olabileceğine inanır gibi davrananlar da var. İnsan en umulmadık yerlerde rastlayabildiği o tutumun örneklerine.

Geçenlerde Abdi İpekçi İnönü ile uzun bir konuşmasının metnini yayınladı. Konuşma sırasında CHP Genel Başkanı Türkiye'de «İnkılâp taraftarı» genç ve taze kuvvetlerin her zaman ağır basacağını belirttikten sonra şöyle diyor:

— Buğün eski harfleri bilme-

Gıda fiyatları durmadan artıyor. — Gazeteler —

yen insanlar Bakanlık edecek seviyede. Sen biliyor musun?

İpekçi'nin cevabı:

— Hayır.

İnönü:

— Bilmiyorsun. Böyle... Büyük bir kuvvet, inkılabları müdafaa eder durumda. Vaziyet bu. Müdafaa edebilecek halde olunca, demokratik rejim nihayet muvafak olacaktır ve yeni reformlar yapılabilecektir.

Eğer CHP Genel Başkanının eski harfleri bilmemek konusundaki şaşılacak mantığının ilk örneği bu olsaydı «Her halde acele konuşma sırasında yanlış misal seçtiğini farketmemiş» der geçerdim. Ama İnönü «İnkılâp taraftarlığı» dediği tutumun bir ölçü. sü diye eski harfleri bilmemeyi aldığını daha önce de çok kere açıklamıştır.

Ve toplumumuzun son elli yılda geçirdiği değişikliklerin en sa-

kat tarafını açığa vuracak ölçü yanlış bu sözlerde gizlidir.

Bugün bizim kadar kendi tarihine sırt çevirmiş, kendi kültür ve sanat kaynaklarından habersiz bir başka toplum bulduğumu sanmıyorum. Üstelik bu korkunç bilgi eksikliğimizi marifet sayacak kadar saçmalamışız!

Acaba yalnız eski harfleri değil, onların kanalıyla eski metinlerimizin hepsini bilseydik ve yeni çıkışları geleneksel temeller üstüne oturtmak hünerini öğrenmiş olsaydık «İnkılâp taraftarlığı» daha sağlam sonuçlar vermez miydi?

Üstelik bakmamak ve bilmemek devekuşluğunu bir çeşit güçlülük sanma yanlışını yeni kuşaklar gitgide daha çok benimseyerek sürdürüyorlar. Her konuda, her alanda...

Uzun yıllar sözüme sağcıları-

mız atlaslardaki haritalara «Moskova» kelimesinin basılmasını önleyerek kendilerini güçlendirmekte olduklarına inandılar.

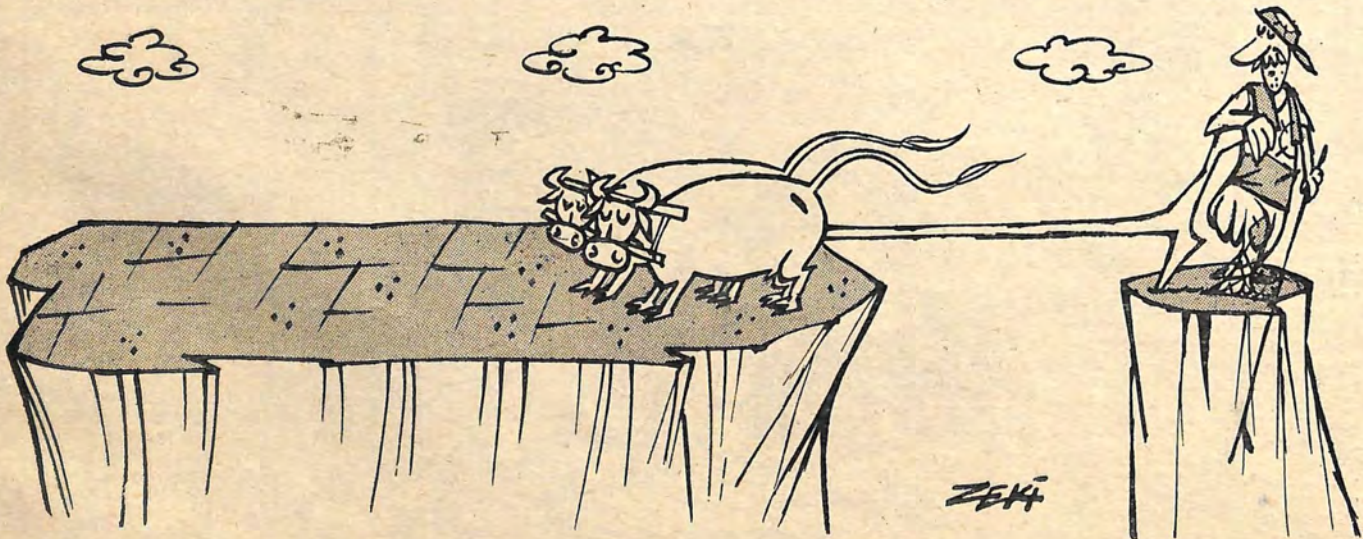
Daha sonra kendilerine solcu, ilerici, devrimci falan diyenlerimiz de Amerika'yı bütün yönleriyle tanımaktan kaçınmayı hızlı yığıtlık sayma modasına kapıldılar.

Ve bugün en kıdemli politikacımız hâlâ eski harfleri bilmeyi büyük umut dayanağı diye ileri sürerek yeni reformların yapılabileceği iddiasını o sağlam kazığa bağlıyor!

Oldu olacak, hekimler hastaları, polisler hırsızları, solcular sağcılar, sağcılar solcuları göremez ve bilmezlikten gelirler.

Daha koyu karanlığa gömülmez ya...

Refik ERDURAN

— Topraksız köylü toprak bekliyor. —

KARISININ çocuk gibi sevinçli olduğu, evin içerisinde koltuktan koltuğa sıçrayıp durduğu o mutlu günü unutulabilir miydi hiç? Elindeki kâğıt parçasını havalarda salıyorsa, kocasının yüzüne bile bakmıyordu.

«Yaşasın, oldu işte... Zenginlik artık, oldu...»

«Zenginlik» sözü, hop hop dalgalanırdı yüreğini. Para demekti bu, para. Neden sonra, karısı evin içerisinde at gibi koşmayı kesip, söze geldi:

«Babamdan kalan miras pay edilmiş. Al, oku mahkeme kararını. Hissemize tam ellibin lira düşmüş. Oku, oku... Zenginlik artık...»

Ah, şu kadınların aklı birader. Ellibin lira bu devirde bir şey sayılmıyorsa gibi.

«İstersen işinden istifa et. Şöyle güzel bir yer aç, onun bunun ağız kokusunu çekmekten de kurtulursun...»

Bir sigara yakıp belgeyi okudu. Evet, şimdi ellibin liralı vardı. Vardı ya:

«Ellibin lira için işimi bırakmam hanım...» dedi. «Dört yıl koleji, dört yıl Amerika'da mühendislik tahsil... Ellibin lira için olur mu? Şöyle yarım milyon filân olsaydı, neyse...»

«Aa, nanköre bak. Allah yattığı yeri nur etsin, babamdan ellibin kalmış, sen de...»

«Hanım, babana bir şey dediği-miz yok. Yalnız...»

«Otesini de sen kazan. Bununla işe başlarsın, kazanır milyon yaparsın...»

Tabii, bir kaç saat bu ellibin liralık servetin yatırım sahası arandı durdu. Sonunda ne istifa, ne düzen değişikliği kaldı ortada. Bir otomobili alacaklardı.

«Spor bir araba olsun...» dedi karısı.

«Ben de küçük, aile tipi, az benzın yakan, yedek parçası bol, ne son model, ne de eski...»

«Sen dediğine bak...» diye, da. yattı karısı. «Sor, soruştur, yazın tistü açılan, kışın kapanan cinsten bir model bul. Aaa, içine bindin mi püfür püfür essin ayol. Yıllarca şu odada sıkışa sıkışa yetmedi mi?»

Oysa ki, evleri de hiç dar değildi o güne kadar. Miras ağız yapıyordu karısı. Çaresiz, istediği gibi 'oir otomobil arayacaktı.

Allah insana sağlık versin de her şey oluyor zamanla. Bir aylık araştırımdan sonra, kırkıbine üstü açılan cinsten spor bir otomobil çektiler evin önüne. Geri kalan on binde üstü başa derken, evvelallah yine taksit hesabına girecek durumu sağladılar.

Bahar geldi, tüm yöre yeşillendi, çiçeklendi. Dargelirli belediye otobüsünün gidebildiği en uzak sulu yeşile, otomobili olanlar da gönüllerinin çektiği yerlere gitmeye başladılar.

Bizimkiler, o hafta iki günlük tatil için üç saatlik bir yola çıkmaya karar verdiler. Otomobil akşamdan yıkandı, yağlandı, benzini doldurulup gerekli eşyalar kondu ve sabahın erkeninden de karı koca yola çıktılar.

Kocası otomobili kullanırken, karısı gözlerini kapatmış, saçlarını rüzgâra vermiş arada bir sayıklar gibi konuşuyordu:

«Nasıl, haklı çıkmadım mı? Güneş, koku, rüzgâr...»

Kocası ise, bir eli direksiyonda, diğer eli radyonun düğmesinde karısının her dediğini onaylıyordu:

«Vallahi öyle be hanım. Helâl olsun. Büyük bir nimet şu araba. Sayende...»

Şehirden çıktıkları bir saat oluyordu. Bir dağın tepesinde, iki meşe ağacının gölgesinde mola verip, kumanyalarını yediler. Hareket edcekleri sırada nereden çıktıkları belli olmayan iki turist genç kız gülererek yanlarına geldiler. Kadın «oto-stop» dediklerini çok iyi anladı

ya, kocası gâvur gibi İngilizce bilir di.

«Ne diyor bunlar?» dedi.

«Aç, parasız kalmış iki İngiliz turisti. Mümkünse gideceğiniz yere kadar bizi de alın, diyorlar...»

Kadın, tepeden tırnağa süzdü genç kızları:

«Fek de pisler ayol...» dedi. «Otomobili berbat ederler. Ama, yazık olur değil mi? Alalım alalım, gel-sinler...»

«Sen bilirsin...» diyen kocası, turist kızlara işareti çaktı ve ikisi de otomobile yerleştiler. Memnun, mutlu, sevinçli bir kafiye olmuştular şimdi.

On dakikalık alışma bekleyişinden sonra konuşmalar başladı. Karısı, sanki böyle bir an için saklanmış gibi çeşit çeşit sigaralar yakıyor, şekleme ve çikolataları cömertçe ikram ediyordu. Kocası İngilizce olarak sohbeti koyulaştırmış ve karısı için de «kız kardeşim» demişti. Kahkahalarla gülmelerine takılan karısı:

«Ne konuşuyorsunuz ayol, bana da söylesene...» deyince:

«Karınız çok cici bir hanım diyorlar...» dedi.

Güneşin tam tepelerine dikildiği dakikalardı. Turist kızlara:

«Bu güneşi her zaman bulamaz-sınız, kız kardeşim rahatsız, siz so-yunun, güneş banyonuzu yapın...» dedi, kocası.

İki turist kız «teşekkürler» ederek bu uyarıya uydular, sık birer bikini ile otomobilin arkasında yayıldılar...

Karısı yan gözle olanları seyrediyordu. Bir ara dayanamadı:

«Sen önüne bak...» dedi, kocasına. «Sanki evlerindeymiş gibi açıldılar. Şunlara bir şey söyle de örtünsünler ayol. Gören olsa...»

Kocası İngilizce olarak konuklara:

«Kız kardeşim sıkıldığınızı aulamış...» dedi. «Biz dar görüşlü kimseler değiliz. Bu güneşe yazık olmasın. Daha da soyunabilirsiniz...»

Sonra karısına döndü:

«Temizlik saati diyorlar, şimdi giyinirler...»

Turist kızlar taşkın göğüslerini daha da serbest hale getirirlerken,

Mirasın hakkını vereceksin

mayolarını da ön taraflarından düğümlediler.

Kocası dikiz aynasını tam ortaya ayarladı, kadın da söylenmeye başladı:

«Dan dun edip duruyorsun ya. meramını anlatamıyorsun her halde. Sen bunlara giyinin mi dedin, yoksa...»

«Aradan kaç yıl geçti. Nankör şey şu lisan. Ama, on dakika izin istediklerini çok iyi anladım...»

«Şu aynayı kafanda parçalarını senin. Boz ayarını, yan yan oturma. Söyle, karşıya bak... Sana diyor-m...»

İki dakika sonra otomobili durdurdu kocası. Telâşla aşağıya atlayıp ön kapağı açtı, dumanlar çıkıyordu:

«Şu tersliği görüyor musun. Su kaynattı...»

«Kaynatmış kadar kaynatsın. Böyle gideriz. Dur bakalım, bunlar yanımızda oldukça devrilmezsek şükredelim...»

«Gidilemez böyle. Dün bir, bugün iki. Yazık yahu paralara...»

Kırkbin lira... Spor araba... Hem de kendi malları...

«Ne olacak peki?»

«Su koyacağız...»

Gözleri çevreyi taradı. Görünürde ne çeşme, ne de suyun işareti vardı. Bagajdan su bidonunu çıkaran kocası, baygın baygın yatan turist kızlara:

«Su bulmak gerekiyor...» dedi. «Biriniz su koruluğu araştırın. Bu fırsatı değerlendirmek isteyen varsa, o da benimle bu tarafa gelsin. Tatlı bir yarım saat...»

Yeşil gözlü olan genç kız dudaklarını ısırarak:

«Sizinle ben geleceğim...» dedi.

Diğeri sordu:

«Kız kardeşiniz?»

«O da sizinle koruluğa gelecek...»

Karısı yerinde çivilenmiş gibi oturuyordu. Koruluğa doğru sekerek giden genç kıyı görünce:

«Şu kız nereye gidiyor?» dedi.

«Ben bu tarafta, o da o tarafta su arayacağız...»

«Dur de şuna. Yalnız gitmesin, ben de... Pekii, sen şununla mı gideceksin?»

«Yoo, o burada bekçi kalacak...»

«Haydi, önce sen git, ben ona yetişirim...»

Kocası bidona sarılıp bir koşu tutturdu. Karısı da turist kızın peşine. Yeşil gözlü olanı da ancak toparlanabilmişti.

Aradan yarım saat geçti. Turist kızla, kadın koruluktan otomobilin yanına döndüler. Ama, ağız bir karış açıldı kadının:

«Aaa, kimseler yok. Bekçi? Arkadaşınız burada bekleyecekti ya? Bizi mi arıyor, yoksa... Acaba?..»

Harekete geçmelerine kalmadan kocası göründü. Kan ter içinde kalmıştı:

«Yok...» dedi. «Dağ taş, arama dığım yer kalmadı...»

«O nerde, o?»

«Kim o?»

«Öbür kız. Seninle gelmiş...»

«Vay canına, yanımızda yoktu. Sakin, biri geçerken...»

«Alıp gitti her halde. Haydi, boşver. Bunlarda korku korku yok, biz gidelim...»

«Gidelim ya hanım, su?..»

«Yok işte. Bir yer buluncaya kadar yavaş yavaş yürürsün...»

«Hay Allah, nasıl da aklıma gelmedi. Termos... Hem de buz gibi su. Getir ver şunu...»

Kadın termosun kapağını açınca umutları boşa gitti. Bir bardak su ancak vardı içerisinde. Kâr kâdrı deyip, radyotöre boşalttılar. O sırada karısı çığlığı bastı:

«Geliyor. Hem de senin taraf-tan...»

«Neyse şansı varmış, az daha...»

«N'olmuş, neredeymiş şu sor bakalım...»

Otomobile sıçrayan genç kıza; İngilizce:

«Bu yarım saatin tükenmesini hiç istemedim...» dedi kocası. «O kadar tatlı bir kızsın ki...»

Sonra, karısına dönüp tercüme etti:

«Söylemesi ayıp, şey etmiş hanım, ihtiyacını...»

Karısı yumuşayıp gülmeye çalıştı ya, içine kurt düşmüştü:

«Saçı başı düzgündü. Ağaçlara filân mi çıkmış bu yoksa? Kolları, bacakları, göğüsleri şey gibi kızarmış...»

«Güneşten hanım. Adamı cayır cayır yakar bu güneş. Yine de dayanıklı oluyor bu turist kızlar. O kadar şeye aldıkları bile yok...»

Karısı sustu, düşünmeye başladı. Otomobil hareket ederken, yeşil gözlü turist kız, işaretle karısına anlatıyordu:

«Kardeşiniz çok centilmen bir erkek. Onu çok beğeniyorum...»

Karısı dudak büküp, kocasına:

«Seni gösterip gösterip ne diyor bu?» dedi.

«Beni değil, seni söylüyor hanım. Vallahi, hiç sıkılması da yok. Bu kadar tatlı, güzel bir hanıma, sözde benim gibi bir odun yakışır mıymış. Dur, atayım şunları arabadan da görsünler...»

«Amaan, çocuk olma. Şaka etmiştir her halde. Önüne bak sen, onlar ne yaparsa yapsın, haydi...»

Kocası bir an geriye döndü, yeşil gözlü turist kıza göz kırptı. Karısı kolunu çimdiklerken:

«Bir daha yan baktığını göreyim, billâhi şu termosu suratına ya-pıştırırım...»

«Onların nesine bakayım ya-hu...» dedi, gülerken. «Ben şu suyu düşünüyorum. Nerede dursak da...»

On dakika sonra, otomobil yine su kaynatmaya başlamıştı.

Nurettin TÜRKER

— Türk erkekleri, cinsî bakımdan dünyanın en güçlüleri. —

Sakıntı

— Benden daha talihsiz kadın olur mu?.. Bolluk içinde yokluk çekiyorum!..

FİTİL Nuri

Suavi Süalp

HAYATI

Sarhoş deyince ilk akla gelen isimlerden biri de FİTİL Nuri ismidir... FİTİL Nuri, meşhur Zom Ekren'in ikinci oğlu olup üç yaşında rakıyı su-suz içmeye başlamış, bütün mezelerin adını ezberlemiştir...

Bu çocuğun içkiye karşı iptilâsını hisseden babası; onu, askerliğini yaptıktan sonra Paşabahçe İspirto Fabrikasına çeşneci olarak sokmuş, Nuri orada rakı üzerine ihtisasını yaptıktan sonra istifasını vererek serbest çalışmaya başlamıştır...

Nuri sıra ile İstanbul'un bütün meyhanelerini teker teker etüd etmiş ve sonunda ispirto'da karar kalmıştır... Bu arada belirli bir işi olmadıktan istediği bütün kızları alamamış fakat bir gece meyhane dönüşü yolda rastladığı Matiz Hamdiye adında bir kadına gönlünü kap-tırarak yıldırım nikâhı ile evlenmiştir...

FİTİL NURİ'NİN ELBİSESİNDEKİ LEKELER

Onbeş yıllık elbisesinde şu lekeler mevcuttur:

Pilâki, lâkerda, pastırmalı yumur-ta, turşu, midye tava, yalancı dol-ma, muska böreği, kalkan balığı, lüfer, turşu, yumurtalı piyaz, koko-reç, sarma, çerkes tavuğu, tarama, çoban salatası, mürekkep, pancar turşusu, tarator, beyaz peynir, iş-kembe çorbası, tuzlama, baş, yoğurt, soda, maden suyu, çay, kahve, ga-zoz, limonata, ayran ve bilumum baharat... Ayrıca Nuri'nin üstünde kimyagerler tarafından bir türlü ne olduğu tahlil edilemeyen esrarengiz lekeler mevcuttur... Bu lekelerin güneşteki lekelerle ilgili olduğu sa-nılmaktadır...

İÇKİLERİ...

RAKİ:

Millî içkimizdir... Üzümden, ana-sondan ve birtakım ne olduğu bilinme-yen maddelerden yapıldığı rivayet edi-lirse de içmeyen anlamaz...

Rakı ilk dublede rahavet, ikincide rekaket, üçüncüde rezalet çıkartmaya müsait bir içkidir... Ağır içilirse ağır, hafif içilirse hafif tesir yapar... Şişede durduğu gibi durmaz. Onun için şişeyi sağlam yere koymak lazımdır...

Millîtimizin yüzde doksanı rakı içir... Rakı içmeyen erkekten sayılmadığı gibi ona kız da verilmez... Aslan sütü ismi de, Gülha-ne Parkındaki aslanın her gün iki şişe Yeni Rakı içmesinden çıkmıştır...

ŞARAP:

Birden vurur. Midede çok zor durur. Beyni uyuşturur insana cinayet işleme, kız kaçırma, ırza tecavüz, haram mala göz dikme gibi hisler verir...

Kırmızısı daha keskin olup değdiği yeri ya-kar... Helâ taşlarına kezzap olarak da dökülür... Her şarap için biraz haraptır... Bazıları da arap-tr... Şarabın eskisi, kadının yenisi makbuldür. Onun için bir şişe şarabın yanına bir genç ka-dını meze olarak koymak şarttır...

Şarap ucuz içki olduğundan garibanlar ara-sında büyük isim yapmıştır...

BİRA:

Umumi helâyâ yakın yerlerde içilir... İnsana tuvalete gitme duygusu veren biricik içkidir...

... TANIYALIM

Arpa suyu ve renkli ispirtodan ya-pılır... Böbrekleri iyi çalıştırır...

Ayakta içmek daha faydalıdır... Çünkü ani bir sıkışma durumunda insan daha çabuk tuvalete koşabi-lir...

VOTKA:

Tuvalet ispirtosunun diğer adıdır... Etiketleri değişiktir... İnsanı çok sersemletir... Sek ve tek içilmez... İçine mutlaka portakal suyu, öte beri koymak lazımdır...

Mezesiz de içilir... Sarhoşluğu felâkettir. Hır çıkartmak isteyenler için tavsiye edilir...

LİKÖR:

Ev hanımlarının, nişanlarda, yus günlerinde tuttuğu küçük kadeh-lerde ver len ve yanında bir de çi-kolata ile idare edilerek içilen mâ-nasız bir içkidir.

Sarhoşların en son akhna gelen özel bir durumu vardır... Piyasada tutulmaz...

KONYAK:

Cepçilerin, aktörlerin, şoförlerin acele kulla-dıkları sert ve mideyi yakarı bir tadı olan içki-dir...

Kışın insanı kızıştırdığı söylenirse de ina-dına bir müddet sonra vücuda bir titreme ve-rir...

VİSKİ:

Rica ederiz, onu içecek kadar zengin değiliz... Politik içkidir...

Nikâh dairesine bulut gibi giden çift, bir tür-lü «Evet» diyememişler, onların yerine şahitleri olan Dut Kâzım'la Tayyare Osman nikâhın kı-yılması için bu kelimeleri söylemek zorunda kal-mışlardır... Hesaba göre Nuri'nin hayatının dörtte üçü içmekle, geri kalanı ise meze yemek-le geçmiştir...

Bir gün kendini adamaklılı kaybeden FİTİL Nuri, kendi evi yerine üst kattaki dul Mürvet hanımın evine girmiş ve Hamdiye'yi boşayarak Mürvet'i almıştır. Fakat bu yüzden çıkan münakaşa ve arbe-de sonunda başından üç yara alan Nuri İlk Yardım'da on gün yatmak zorunda kalmıştır... Nuri'nin içtiği içkiler hesaba göre Sapanca gölünü doldurur...

Dünya Sarhoşlar Birliğine üye seçilen Nuri, kaç kere davet edildi-ği halde bir türlü ayılıp Hava Ala-nı'nın yolunu bulamamış, bu yüz-den millî olmak şansını elde edeme-miştir...

«Oğlum, derdi, sutyen dikmek, tencere dutacağı dikmeye benzemez, külot dikmek, yoğurt torbası dikmeye benzemez. İnce zenaat bu ince zenaat. Erkekler, bir kadın ne ge-yerse geysin, isterse geydiği şeyin tisdüne guş gondursun, heç bi er-kek ilgilenmez. Amma, donun bi ya-nımı, sutyenin bi yanını sakat dik-din mi derhal batar erkeklerin gözöl-ne, çünkü mübareklerin tek ilgiyle seyrettikleri dikilmiş şey odur. O-nun için çok dikkat edecen. Renkte, gırmızın ciğerini, bordonun koyu-ya gaçanını, pembenin hollandasını, mavinin göğünü, morun siyahını ter-ciğ edecen. Hele hele, siyah ve be-yaz iç çamaşırlarında tüm hüneri-ni gösderecen. Neden dersin, avrat-lar en çok bu rengi severler, çünkü erkekler sevdiği için... Renk çok ö-nemli... Sonra, arkayı iyi oturtacan, oturmadı mıydı da sarktı mı, kal-dır at o donu. Beş para etmez. O-nun için sıkı yapacan. Sonra moda yaradacan. El gadar şeyde moda c-lur mu diyecen, olur. İşde, gafanı çalışdıracan, püskül mü goyacan, dantel mi goyacan, yanını açık mı yapacan, ne yaparsan yap... Yeter ki begendir...»

Dilber, patronunun elinde kendi diktiği sutyenleri görünce, hemen: «Hayırlı işler» dedi ve aceleyle a-telyeye girdi. Çok iyi biliyordu ki, şayet biraz patronun yanında duru-sa, hemen konuşmaya başlayacaktı. Atelyede, henüz bir kumaşı daha ye-ni makınaya vermişti ki, dışardan patronunun sesini duydu:

— Dilber!...
— Efendim...
— Gel hele!

Makınanın kolunu kaldırdı, san-dalyesini geriye itti, çorabını yu-karıya çektiikten sonra, patronunun çalıştığı bölüme geçti. Elinde yine Dilber'in diktiği siyah sutyenlerden vardı:

— Bu olmamış, dedi birini göste-rerek.
Uzattı Dilber'e. Dilber, sutyenin orasına burasına baktı, bir hatâ gö-remedi:

ŞEKERİ ORTA

MUZAFFER İZGÜ

— Neresi olmamış? diye sordu.
— Ara da bul!
— Söyleyiver Şevket abi.
— Tak tak, söyle göğsüne tak ba-kalım...

Burada, belki bir aya yaklaşıyor-du, patronu daha hiç böyle bir şey söylememişti ona. Elindeki yüz gramlık sutyen, belki şimdi yüz ki-lo olmuş, kolu bir türlü kalkmak istemiyordu yukarıya. Biliyordu ki, onu dışardan da olsa göğüslerinin üzerine koyduğunda, o iri göğüsleri tamamen ortaya çıkacaktı. Takma-dı, elinde tutarak:

— Neresi? dedi.
— Tak tak!... İstersen get içerde soyun, çıplak vücuduna tak, hemen hatâsını göreceksin!
İçinden:

«Ah, şimdi Nahide veya öteki ar-kadaşı gelse» diye düşündü. Zaten hep ninesinin yüzündendi. Sabah sabah, daha gözlerini açmadan, ya-tağının başucuna gelerek:

«Hani de benim on liram, hani de benim on liram?» diye tutturmuş-tu. O da, daha fazla ninesinin sesi-ni duymamak için kahvaltı etmeden çıkıp gelmişti dükkâna.

Patron Şevket, bıçkı yaptığı uzun ve kocaman masanın ardından çı-karak Dilber'e doğru yaklaştı. Dil-ber, bilinçsiz olarak kendini bir adım geriye attı. Ama, hemen ken-di ni toparlayıverdi. Böyle korkak hareket ederse, patronu daha çok cesaret bulur, o zaman, daha kolay birtakım şeyler yapabilirdi. Bunu düşündüğü için, büyük bir cesaret-le:

— Bu bana olmaz ki, dedi. Ne-nim göğüslerim büyük...

— Maşallah, dedi patron... Sonra, yine, tak tak, dedi.
Dilber, sutyeni göğüslerine götür-dü, yapıştırdı, ipini arkadan tuttu.

Patron:

— Bak aynaya, dedi.

Dilber, aynaya döndü. Ama gözü sutyende değil, patrondaydı. En kü-çük bir hareketini görürse, hemen geri dönecek ve tokatı yapıştıraca-k-tı.

— Gördün mü?

— Göremedim...

— Bin maşallah gözüne de. A kı-zım, bu diktiğin kaç numara?

— Doksan...

— Pekiyi, doksan göğüsde, göğüs-ler bu kadar birbirine yakın olur mu? Nerdeyse ikisini bitişik dike-cekmişsin. Olur mu heç? Baksana senin şu ikisinin arasındaki uzaklı-ğa, ölç ölç, parmağınla ölç!

Dilber, iki göğsünün arasını par-maklarıyla ölçtü, sıkılarak:

— Üç, dedi.
— Bir de elindeki ölç!
— Bir parmak.
— Seninki kaç?
— Yüz...

— Maşallah!... Hadi, bunun arası-nı tekrar aç, sonra araya biraz pay goy böyle dik.

Dilber, konferanstan çabuk kurtul-duğu için sevindi. Ama, tam atelye-ye girerken:

— Gel hele gel, dedi.

Döndü Dilber, sutyen tutmayan c-lini hırkasının cebine soktu, masa-ya yaklaştı:

— Ne var?
— Bugün senin aylığı da verece-giz. Ne versek ki?
— Ben bilmem...
— İş gavradın, şindilik ikiyüz versek, ha bi kaç ay, olur mu?
— Şen bilin Şevket abi.

— Eyi... Amma bak, çok para ga-zanmak senin elinde ha... Annyon mu ne demek istediğini? Çok pa-ra kazanmak senin elinde.

Dilber, bilinçsiz olarak göğüsleri-ni içeriye çekti yine. Ne demek isti-yordu bu adam? Nahide'nin anlattık-larını mı? Niye böyle olurdu bu er-kek milleti, hele böyle ufak işin patronları? Hemen yanlarında ça-lış-tırdıkları kızlara sulanmaya başlar-lardı. Ama belki de patronunun hiç bir kötü niyeti yoktu da, yanı işini ilerlet, biraz daha fazla iş çıkar, o zaman aylığın, üçyüz olur, dört yüz olur, onu demek istiyordu. Evet, bu yönünden aldı Dilber. Onun için gülmüşü patronuna. Şevket:

— Maşallah, gülüşün de çok hoş senin, dedi.

Atelyeye girerken, fikri yine de-ğişti Dilber'in. Gülüşü de çok hoşmuş. Gülüşünden ona neydi? Hem, ona keyif için gülmemişti ki, iş olsun diye gülmüştü, patronu olduğu için gülmüştü.

Patronunun karısını görmüştü bir kez. Gerçekten Nahide'nin anlattığı gibi, hattâ Nahide'nin anlattığından da girkin, kalın dudaklı, kalın kaşlı, alını yumru yumru etli, erkek surat-lı bir kadındı. Kendi işe gireli bir kez gelmişti ama, hemen de atelye-ye girerek, kocasının yanında ça-lış-an kızları kontrol etmekten geri durmamıştı. Nahide ve öteki kızı es geçmiş, Dilber'in yanına gelince fazla durmuştu. Hattâ, o bile iri göğüslerine erkek suratıyla, bir er-kek gözü gibi bakmıştı.

Adın ne senin? demişti. Anan ba-ban var mı? demişti. Okulda okudun mu? demişti. Utanmadan sıkılma-dan geriye çekilmiş, kendisinin ha-

cak yapısını bile incelemişti. İşte o zaman Dilber:

«Şu kadının bir de bıyıkları olsa, şahane bar fedayısı olur» diye dü-şünmüştü.

Dışarıya çıktığında, kocasıyla mı-rıl mırlı bir şeyler konuştuğunu duy-muş, ama ne konuştuğunu anlamamıştı.

Nahide gülerek:

«Senden gıcık aldı (sevmedi) bi-zim patronunki» demişti.

«N'aptım ki ben ona?» diye sor-muştu Dilber.

«Daha n'apacan, güzelsin, bir gün herifini başdan çıkarın diye kork-tu.»

«Bana ne onun herifinden. Gala gala, üç çocuklu adama mı galdık?» Pis pis sırtıtmıştı Nahide:

«Rahatlık kızım rahatlık, demişti. Şimdi şu herif bana pas verecek, bi-lemem ki avradını boşayıp beni ala-cak, hemen pasına pas... Amma gü-ven olmaz ki. Anam der ki, kızım der, gırgına (sevgilisine) güvenen ersiz (kocasız) galır der. Güvenin bu adama, geder namısın, ondan sona iki paralık orta yerde.»

Dilber, hiç cevap vermemişti ama, Nahide konuşmasına devam etmiş-ti:

«Bilin mi sen? demişti, bu yaşadık-ırkekler daha çok şey olurlarmış, yanı avratlarıymış artık kaç sene geçirdikleri için soğurlarmış avrat-larından, gençlerden daha çok guv-vetli aşık olurlarmış sevdiklerine. Sona, sevdikleri uğruna her şeyi de yaparlarmış, bi düzine çocuk olsa bile, bi tekini düşünmezlermiş.»

Yine cevap vermemişti Dilber. Yi-ne konuşmuştu Nahide:

«Vallaha Allah için söylemeli, yaz-ık olmuş bizim patrona. Kimbilir şimdi ne kadar gafasına vuruyordur, böyle at suratlı bi avratın evlen-diği için ama, iş işden geçmiş bi ka-re. Söyle şimdi vicdanına, bırak pa-tron matron olduğunu, bu avradı, bu adama yakışdırın mı?»

Dilber:

«Aa aa, bana nesi, demişti. Be-ğenmişler, birbirlerini almışlar. A-radan bunca sene geçtikten sona, yakışır mı, yakışmaz mı, onun lafı bize düşmez ki.»

«Niye düşmesin?»

VB

Başarınız ve istikbaliniz

tutumlu ve isabetli kararınıza bağlıdır.

Türkiye Vakıflar Bankasında

açtıracanız her hesap

bugıda sizin için

en büyük şansır.

Türkiye Vakıflar Bankası

(Basın : 60295 - A - 20570 — 63)

Her nevi

kalem için

en iyi

mürekkep

Parker

Quink

PARKER

SUPER Quink

(İlanlık : 3142 — 64)

«Düşmez... Hem dünyada yuva yıkmak kadar kötü bişey yoktur.»
«Rahatlık bacım... Eyi mi burda akşama kadar gözyünlü nuryan çalış. O zaman, benim gibiler çalışır, herif kazanır, ben yerim, daha eyi deil mi? Sabahın sekizinde gel buraya, akşamın yedisinde get. Yaşamak mı bu? Şöyle geyinecen, bi açılacın caddelere, sona girecen pastanenin birine, üstüne accık dondurma... Ben yaşamak diye ona derim. Bizimkisi burda paslanmak.»

Dilber, elindeki sutyenin ortasına, ek yaparken bunları düşünüyordu. Gerçekten patronu karısına göre daha genç ve yakışıklıydı. Ama, bunun böyle olması bir yuva yıkmak için yeterli etken değildi. Düşünseymiş önceden alırken. Belki de bu karısını aldığı zamanlar basit bir kalfaydı. Sonradan Allah «Yürlü ya kulum» demiş, bu atelyeyi açmıştı. Belki ilk önceleri, karısı da kendisine sabahlara dek çalışmış, yardım etmiş, kocasını adam etmişti. At suratlı, kart suratlı, kimli ilgilendirirdi? Hele kendilerini, hiç mi hiç...

— Dilber! dedi dışardan patronu.
— Efendim...
— Bittirdin mi?
— Bitiyor, dedi.

Oysa ki bitirmişti. Ama, bu karma karışık düşüncelerle çıkmak istemiyordu hemen patronunun karşısına. Onun için kafasından bu fikirleri atarak, kardeşini düşünmeye başladı. Kimbilir bugün yirmibeş lirayı verdiğinde ne kadar sevinecekti? Ama bir taraftan kızırıyordu da ona. Kendisi kızlığıyla gidip çalışıyor, üç beş kuruş para kazanmak istiyor, ama o, kahve köşelerinde, babacığının akşama dek dingil dingil dolaşıp kazandığı paradan otlamıyordu. Günahtı babacığına. Ama babası öyle babalardan değildi. Zavallı, bugünlerde uyku da uyuyamıyordu. Geceleri kahveden onbir, onikide geliyor, sonra, saatte bir kalkıp sigara içiyordu. Ne derdi vardı kimbilir adamın? Söylemezdi ki. Belki yine de define işiydi. Çok zaman düşündürdü, şöyle çok çok, ama pek çok zengin bir kocası olmalı. Kocasını da kendisini çok sevmeli. Bir dediğini iki etmemeli. İstemeli kocasından, onbin lira, yirmibin lira, gitmeli kuyumcuya, o kadar parayla altınlar almalı. Sonra onu, küçük bir salça çömleğinin içine koymalı, götürmeli gömmeli bir yere. Üstüne de kocaman bir taş koymalı. Demeli ki babasına:

«Baba, demeli, dün gece rüyamda şöyle şöyle bir yer gördüm, babam babam, oraya bir bak gel... Nah işte, şöyle şöyle de bi plan yazdırdı bana rüyamdaki sakallı adam. Al işte, buna göre get bak gel!...»

Babası gitmeli, altınları bulmalı, mutlu olmalıydı adamcağız...

(Devamı var)

Akbaba

Haftalık Siyasal Mizah Mecmuası

SAHİBİ :

Ergin Ortaç

Yazı işlerini titizlikle idare eden:

Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:

Akbaba Matbaası

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap

İDARE YERİ :

Divanyolu Klodfarer Caddesi,
No. 8 - 10, Dalte: 3. İstanbul

Telefon : 22 15 11

Şifalı kaplıca

Romatizmalı bir hasta, tedavi için ilk defa gittiği kaplıca otelinin kâtibine sordu:

— Ne dersiniz, burada bir kaç gün kaldıktan sonra acı duymadan rahatça yürüyebilecek miyim?..

Kâtip başını salladı:

— Tabii senyör, geçenlerde tedavi için bir hasta gelmişti adamcağız yürüyemiyor, hep balkonda duruyordu. Bir haftalık tedaviden sonra kaplıcadan para vermeden öyle süratle ayrıldı ki, arkasından bütün otel personeli koştu, yetişemedi...

Güzeller plâji

Bir kaç arkadaş Rimini Plajında oturmuş, hem konuşuyorlar, hem de güneş banyosu yapıyorlardı. Bir ara ölerinden kırmızı şemsiyeli güzel bir genç kadın geçti. Taşralı genç, hafif bir şaklılık çaldı:

— Aman ne hârika kadın!...
Şehirli arkadaşları lâtım kesti:

— Gerçekten güzel fakat paha...

Biraz sonra vücudunun bütün güzelliğini meydana çıkaran ma-

nosuyla bir dilber, kırta kırta yanlarından geçti.

Taşralı delikanlının içi titredik:

— Bir güzellik ilâhesi bu...

Şehirli, söze karıştı:

— Bana bu kadını methetme,

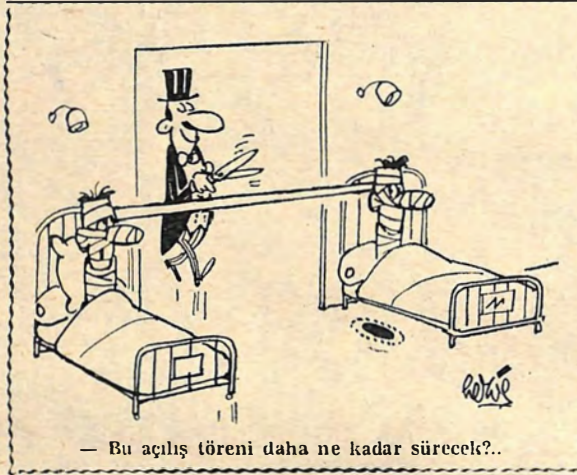
onu yakından tanıırım.

Taşralı genç dayanamadı:

— Pekî yahu, bu şehirde namuslu kadın yok mu?..

Şehirli cevap verdi:

— Var, fakat onlar ötekilerden daha çok para alırlar!...

— Bu açılış töreni daha ne kadar sürecekt?..

Yeşil mürekkep

Adam Rusya'ya uzun bir seyahate çıkmıştı. Memleketinden ayrılmadan önce mufassal mektup yazmasını isteyen karısına:

— Biliyorsun ki orada sansür vardır, dedi, şayet size yeşil mürekkeple yazarsam, anlayın ki bütün yazdıklarımın gerçekle ilgisi yoktur.

Bir kaç hafta sonra, karısı, siyah mürekkeple yazılmış şöyle bir mektup aldı:

«Burada her şey mükemmeldir. Halk hayatından memnundur. Herkes neşeli ve tamamiyle hürdür. İstedğin her şey bulunuyor, yalnız yeşil mürekkep bulunmuyor!»

Alişkanlıklar

Yüksek sosyetenin iki genç hanım, yanyana oturmuş müstakbel hayatlarından konuşuyorlardı. Genç kız:

— Evlenince, genç kızlık hayatındaki bazı alışkanlıklarımı bırakmak istemiyorum.

Delikanlı tasdik etti:

— Öyle olsun hayatım, meselâ elbiselerini babana yaptırmaya, ondan cep harçlığı almaya devam etmelisin!

İzin

Gece yarısı bir akıl hastanesinin kapısı çalındı. Kapıcı kapıyı açtıktan sonra, nöbetçi doktora telefon ederek:

— Doktor bey, dedi. Bir deli geldi, tımarhaneye girmek için izin istiyor!

— Tam bir çılgınlık yapmak üzereydin ki, bir şey beni tuttu!..

Yazısız

Delilik bu ya!

Bir adam, bir süreden beri kendini arpa sandığından, aile efradı onu akıl hastanesine yatırmışlardı. Orada bir sene kalan deli, nerede tavuk görse kendisini yemelerinden korkarak hemen saklanıyordu. Ama bir gün başhekimin odasına girerek:

— Doktor bey, ben artık iyileştim, bir arpa değişim artık, dedi.

— Çok güzel, diyen doktor onu taburcu etmelerini söyledi.

Aradan yarım saat geçmeden deli, elinde valizi, kan ter içinde nefes nefese hastaneye döndü.

Korkudan titriyordu. Doktor:

— Ne oldu? diye sordu.

— Aman doktor bey, kapının önü tavuk dolu!

— Pekî ama, hani sen artık arpa değildin? Hani değişmiş, iyileşmiştin?...

— Arpa olmadığımı ben biliyorum ama, tavuklar nereden bilecekler doktor bey?...

Kılıbık

Erkekler toplanmışlar, kablardan şikâyet ediyorlardı. İçlerinden biri, oradakilerin hayret dolu bakışları arasında:

— Ben sizin fikrinizde değilim, dedi. Meselâ benim karım, bana ne bulaşık, ne de çamaşır yıkattır...

Bütün erkekler sözünü keserek:

— Olacak şey değil! diye bağırıldılar.

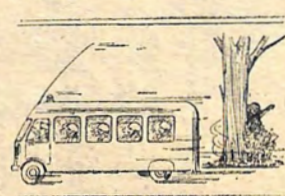
Konuşması yarıda kesilen, devamlı:

— ... kafama oklavayla bir kere vurmadan! diye sözünü tamamladı.

Delinin saati

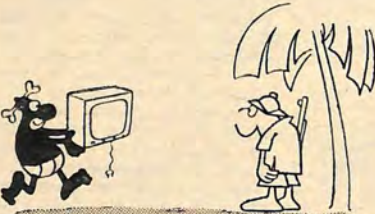
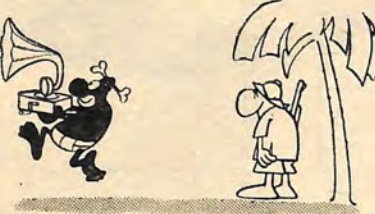
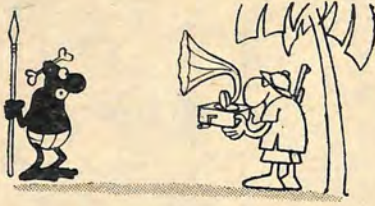
Bir deli, sırtına yüklediği kocaman bir duvar saatıyla bir saatçi dükkânına girerek:

— Arkadaş, der, bana bundan üç küçük kol saati yapınız!

Yazısız

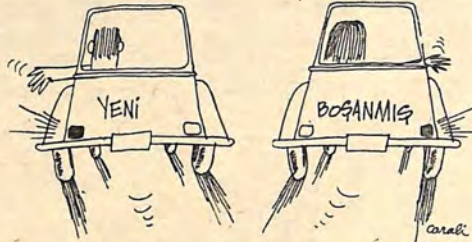
Dünya Karikatürleri

Du Bouillon

YAZISIZ

- ÇOK TUHAF BİR GÜRÜLTÜ
İŞİTİYORUM. TİPKİ BİR DENİ.
ZALTI MOTORU GİBİ ...

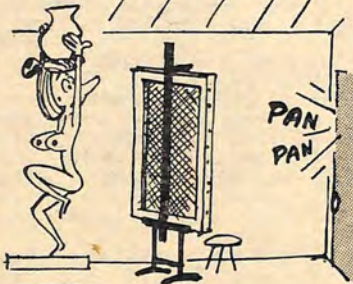
Carab

- BİRDE KARIM, SENİN İÇİN
HİÇ BİR İŞE YARAMAZ DER!

Samur

YAZISIZ

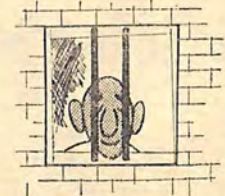
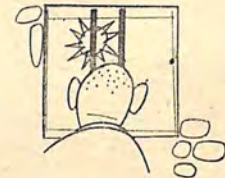
BİR DAKİKA
HAZIRLANIP
GELİYORUM.

YAZISIZ

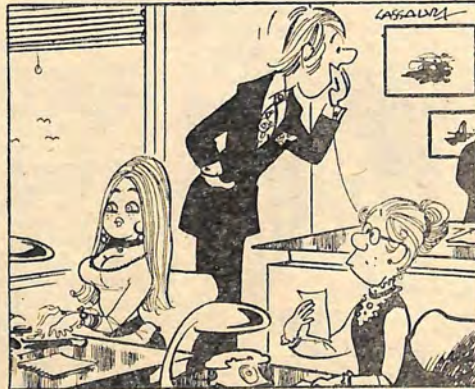

- İKİ UZUN .. Bİ KISA .. İKİ UZUN ..
BİLDİM , S.O.S. VERİYORSUN !..

Samur

YAZISIZ

- HANGİSİNİ TERCİH EDİYORSUNUZ PATRON ? KAFASININ İÇİNDE
BİR ŞEY OLMAYIP HER GEYİ KOMBİNEZONUN İÇİNDE OLANI MI ,
YOKSA ÖBÜRÜNÜ MÜ ?..

Yazın biriktir...

"Karınca ile Ağustos Böceği" ni hatırlarsınız. Karınca yaz boyunca topladı ve kışı huzur içinde geçirdi. Ağustos böceği ise...

Bu yaz biriktireceğiniz paraları 8 Temmuz'a kadar İş Bankasında toplayarak değerlendiriniz. "Sürpriz Çekilişte" çeşitli ve zengin para ikramileri sizleri bekliyor.

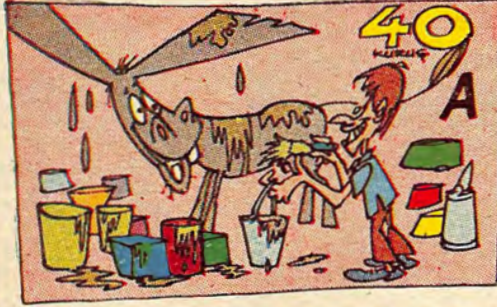
kısa güvenle gir!

TÜRKİYE

İŞ BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyetidir

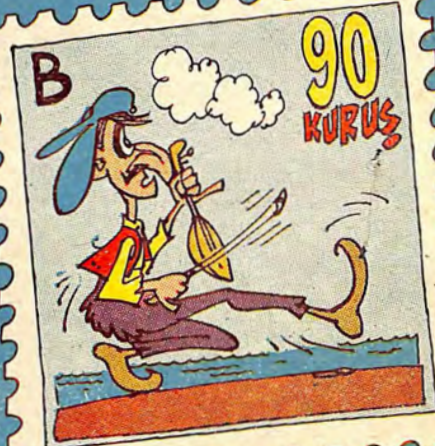
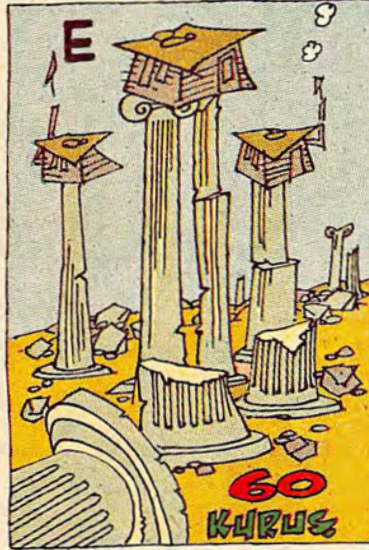
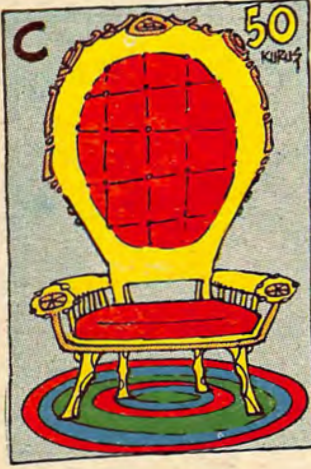
5

AKBABA-TOTO

A B C D E F

İSİM

ADRES

1

2

3

4

5

6

Bu haftaki AKBABA —TOTO pullar üzerine... Yukarıda 6 il'imizle ilgili 6 pul karikatürü görüyorsunuz. Bu pullar A'dan F'ye kadar harflerle gösterilmiştir. (AKBABA —TOTO kuponunda da aynen bu harflerle gösterilmiştir.) Pulların altında ise gene bu 6 il'imizle ilgili 6 damga şekli görüyorsunuz. Bu damgalar da 1'den 6'ya kadar numaralanmıştır.

Buna göre hangi damganın, hangi pula ait olduğunu bulup AKBABA —TOTO kuponundaki harflerin altına uygun sayıları yazınız.